

Revista Zorile

Un vestitor al prezenței lui Hristos

Zorile, Numarul 7

CUPRINS:

1. Dumnezeu, Marele Dătător De Daruri
2. Nunta Fiicei De Împărat
3. Făgăduințe Nespuse De Mari Și Scumpe
4. Sfințire
5. Viața Ascunsă

DUMNEZEU, MARELE DĂTĂTOR DE DARURI

“darul harului lui Dumnezeu este viața veșnică în Hristos Isus, Domnul nostru.” — Romani 6:23

Apostolul Iacov ne atrage atenția că Dumnezeu este marele dătător de daruri atunci când a scris: “orice ni se dă bun și orice dar desăvârșit este de sus, coborânduse de la Tatăl luminilor, în care nu este nici schimbare, nici umbră de mutare.” (Iacov 1:17) Nu doar “orice ni se dă bun și orice dar desăvârșit” vine “de la Tatăl luminilor”, însă toate lucrurile drepte și perfecte sunt darurile Sale. Nu este o chestiune de a primi unele dintre binecuvântări de la Dumnezeu, și unele de la alte surse. Pavel a scris: “Căci cine te face deosebit? Ce lucru ai, pe care să nu-l fi primit? Și dacă l-ai primit, de ce te lauzi ca și cum nu l-ai fi primit?” (I Cor. 4:7) Pavel a zis: “în El avem viața, mișcarea și ființa.” — Fapte 17:28

Bunurile materiale care ne înconjoară sunt darurile lui Dumnezeu, precum, de asemenea, și capacitatea pe care ne-a dat-o de a ne bucura de aceste cinci simțuri ale noastre. Cât de minunată este măsura de bucurii pe care o conștientizăm prin intermediul simțurilor palpabil, de văz, de auz, de gust și de miros! Cât de neînsemnat ar fi trandafii ruli dacă n-am putea nici să-l vedem, nici să-l mirosim? Concordanța melodioasă a muzicii, produsă fie de păsări, fie de oameni, nu ar avea nici o semnificație dacă nu am putea auzi. Și nu ar fi nici o plăcere în a mânca dacă nu am avea gust.

Solomon a scris: "Dar, dacă Dumnezeu a dat cuiva avere și bogății și putere să mănânce din ele, să-și ia partea lui din ele și să se bucure în munca lui, acesta este un dar de la Dumnezeu." (Eccl. 5:19) Este de remarcat faptul că făcând asigurări primilor noștri părinți în Grădina Eden, Domnul a pregătit copaci care să nu fie numai buni de mâncare, ci și "plăcuți la vedere." (Gen. 2:9) Dorința lui Dumnezeu a fost ca creaturile Sale umane să se bucure unele cu altele și a intenționat ca orice activitate a vieții să fie o plăcere.

În Psalmul 115:16 citim: "Cerurile sânt cerurile Domnului, dar pământul l-a dat fiilor oamenilor." În ciuda răzvrătirii omului împotriva Creatorului, el totuși primește cu generozitate din mâinile Lui. Dumnezeu "face să răsară Soarele Său peste cei răi și peste cei buni și trimite ploaie peste cei dreapți și peste cei nedreapți." (Mat. 5:45) Dumnezeu este nepărtinitor în revărsarea binecuvântărilor pământești peste creaturile Sale. Păcatul și egoismul omului sunt acelea care au dus la inegalități și diifi cultăți care sunt evidente pretutindeni.

Creștinii care urmează calea sacrifi ciului, mergând pe urmele lui Isus, învață să accepte cu mulțumire ceea ce Domnul oferă de-a lungul perioadelor de timp, fi încă aceștia cred că înțelepciunea Divină știe ce este cel mai bine pentru ei ca Noi Creaturi în Cristos Isus. Pavel a scris: "m-am deprins să fi u mulțumit în mine însumi, în împrejurările în care mă găsesc. Știu să fi u smerit, și știu să trăiesc în belșug...să fi u sătul și fl ămând." (Fil. 4:11, 12) Dacă Domnul a îngăduit ca marele Apostol Pavel să fie fl ămând uneori, noi n-ar trebui să fi m surprinși că nu ne asigură întotdeauna cu provizii bogate pământești de care credem că am avea nevoie.

Pavel i-a scris lui Timotei: "Negreșit, evlavia însoțită de mulțumire este un mare câștig. Căci noi n-am adus nimic în lume și nici nu putem să luăm cu noi nimic din ea." (1 Tim. 6:6, 7) Iov este un exemplu remarcabil de resemnare în fața pierderii bogățiilor pământești. Într-o succesiune rapidă el și-a pierdut măgarii, asinii, oile și cămilele. Apoi i-a venit cuvânt că fi ii și fi icele au fost omorâte de către o furtună care a distrus o casă în care aveau o petrecere. Reacția lui Iov la această mare calamitate a fost: "Gol am ieșit din pânțele mamei mele și gol mă voi întoarce. Domnul a dat, și Domnul a luat; binecuvântat să fie Numele Domnului!" (Iov 1:21) Fericit este creștinul care crede că Domnul permite unele pierderi temporare, spre binele lui spiritual; uneori ia, precum și dă.

Daruri Spirituale

În timp ce ne bucurăm în mod potrivit și suntem mulțumiți de toate darurile pământești bune care vin la noi prin “Tatăl luminilor”, interesul nostru primordial constă în darurile Sale spirituale, de care ne putem bucura numai pe baza credinței. Esențial printre acestea este darul mântuirii. Pavel a scris: “Căci prin har sânteți mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi, ci este darul lui Dumnezeu.” — Efes. 2:8

Mântuirea a fost dată prin harul lui Dumnezeu; este darul Lui, care-l acceptăm prin credință. Darul mântuirii a fost adus omului prin Isus, care a zis: “Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.” (Ioan 3:16) Pavel vorbește despre Isus ca “darul de nespus” al lui Dumnezeu, pentru care întotdeauna trebuie să aducem mulțumiri. — 2 Cor. 9:15

Isus a fost făcut Răscumpărătorul omului aproximativ două mii de ani în urmă, totuși doar puțini din miliardele pământului de atunci încoace au apreciat cu adevărat acest dar. Marea majoritate încă nu cunoaște însemnătatea mesajului angelic: „Nu vă temeți, căci iată, vă aduc o veste bună, care va fi o mare bucurie pentru tot poporul: căci astăzi, în cetatea lui David, vi S-a născut un Mântuitor, care este Hristos, Domnul.” — Luca 2:10, 11

Dacă, prin Adevărul planului Divin, am cuprins adâncimea semnificăției înștiințării angelice a nașterii lui Isus, este datorită unui alt dar al lui Dumnezeu. Citim: „Dreptatea mărturiilor Tale este pe vecie; dă-mi pricepere, pentru a trăi.” (Ps. 119:144) Poate că nu am folosit aceste cuvinte deficiente, dar este sigur că înainte ca ochii înțelegerii noastre să fie deschiși pentru a vedea frumusețile Adevărului prezent, noi ne-am rugat cu sinceritate pentru înțelegere; și Domnul ne-a auzit rugăciunile și „S-a plecat” spre noi, precum este indicat în Psalmul 40:1.

Ne amintim cazul lui Petru. Isus a întrebat ucenicii ce credeau oamenii despre El — cine spuneau oamenii că era El? Unii se gândeau că El era Ioan Botezătorul; unii credeau că era Promisul Ilie; alții credeau că era Ieremia sculat dintre morți sau alt proroc. „Dar voi”, le-a zis El, „cine ziceți că sânt?” Și Simon Petru, răspunzând, a zis: „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului

Celui viu.” Și Isus, răspunzând i-a zis: „Ferice de tine, Simon, fi ul lui Iona, fi încă nu carnea și sângele ți-au descoperit lucrul acesta, ci Tatăl Meu care este în ceruri.” — Mat. 16:13-17

Nici o măsură de „carne și sânge” sau judecată umană nu ne va face în stare să înțelegem Adevărul. Isus le-a spus ucenicilor: „Pentru că vouă v-a fost dat să cunoașteți tainele împărăției cerurilor.” (Mat. 13:11) Pe vremea când „sfi nții” din vechime, prin inspirația Spiritului Sfânt, înregistrau marile adevăruri ale planului Divin centrate în Mesia, Răscumpărătorul și Eliberatorul omenirii, chiar și îngerii doreau să înțeleagă, dar acest lucru nu le-a fost permis. (1 Pet. 1:10-12; 2 Pet. 1:21; Mat. 13:17) Cât de recunoscători trebuie să fi m pentru darul de a înțelege că nouă ni s-a dat să cunoaștem tainele împărăției lui Dumnezeu!

Spiritul Sfânt

Citim cuvintele lui Isus: „Deci, dacă voi, care sânteți răi, știți să dați daruri bune copiilor voștri, cu cât mai mult Tatăl vostru cel din ceruri va da Duh Sfânt celor care I-L cer.” (Luca 11:13) Dumnezeu ne va da din puterea Sa ca să putem să-L cunoaștem și să-I facem voia! Misiunea Spiritului Sfânt care Dumnezeu o dă poporului Său consacrat atinge orice aspect a vieților noastre ca Noi Creaturi în Isus Cristos. Este un dar minunat!

Suntem concepuți de către Spiritul Sfânt la o nouă speranță de viață, cea Divină! Spiritul Sfânt ne unge, sau ne autorizează să fi m ambasadori pentru Cristos; și ca ambasadori, să proclamăm veștile îmbucurătoare celor blânzi și să vindecăm pe cei cu inima zdrobită. (Isa. 61:1-3) Noi suntem „pecetluiți cu Duhul Sfânt al făgăduinței”, fi ind asigurați că dacă rămânem credincioși toate necesitățile noastre vor fi satisfăcute, și că ni se va da putere să învingem difi cultățile până la sfârșit și astfel să primim cununa vieții. — Efes. 1:13

Pavel a scris în Romani 8:16, 17 că Spiritul Sfânt ne „mărturisește” că suntem fi ii lui Dumnezeu. Această mărturie este dată prin Cuvântul scris prin inspirație Divină „și de folos ca să învețe, să convingă, să îndrepte, să dea înțelepciune în dreptate, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul pregătit pentru orice lucrare bună.” (2 Tim. 3:16, 17) „Cu totul pregătit!” Câtă siguranță conferă faptul că prin darul Spiritului Sfânt ni se dă orice lucru bun de care avem nevoie ca Noi Creaturi. Trebuie doar să ne

golim de eul propriu astfel încât Spiritul Sfânt al lui Dumnezeu, în toate serviciile sale de binecuvântare să ne umple și să ne îmbogățească viețile în timp ce continuăm să ne punem încrederea în lucrurile de sus.

Duhuri Slujitoare

Citim: „Căci El va porunci îngerilor Săi pentru tine, să te păzească în toate căile tale.” (Ps. 91:11) Domnul nu are limită la numărul sau felul de mesageri pe care îi poate folosi pentru călăuza, grija și protecția poporului Său. El poate chiar să facă ca mânia oamenilor sau a demonilor să-L laude. Astăzi El poate folosi un frate sau o soră în Adevăr să-ți împartă binecuvântarea de care ai nevoie cel mai mult. Măine, dacă ai dorință și ești pregătit, El te poate folosi ca mesager pentru a ajuta pe altcineva pe calea îngustă.

Noi credem, de asemenea, că Domnul folosește pe sfinții îngeri ca „duhuri slujitoare” să slujească acelor „care vor moșteni mântuirea.” (Evr. 1:13, 14) Aceștia, de asemenea, sunt darurile lui Dumnezeu. Și ce daruri scumpe sunt ei! Vorbind despre îngerii noștri păzitori, Isus a spus că ei „văd pururi fața Tatălui Meu”. (Mat. 18:10) David a scris: „Îngerul Domnului tăbărăște în jurul celor care se tem de El și-i scapă.” — Ps. 34:7

Câtă siguranță ne conferă cuvântul „tăbărăște”. Îngerii păzitori nu vin aproape de noi doar ocazional să vadă cum înaintăm. Nu, ei tăbărăsc, sau trăiesc, chiar cu noi; și, pe lângă aceasta ei văd pururi fața Tatălui Ceresc; adică, oricând este necesitate ei pot merge la Tatăl și să aibă de la El acea necesitate satisfăcută. Putem să cerem mai mult?

Îndurarea Necazurilor

Să nu gândim că aceste daruri minunate ale lui Dumnezeu presupun faptul că vom scăpa de toate suferințele și încercările. Ba din contra, unul dintre darurile lui Dumnezeu este privilegiul de a suferi cu și pentru Cristos. Citim: „Căci, cu privire la Cristos, vouă vi sa dat harul nu numai să credeți în El, ci să și suferiți pentru El.” (Fil. 1:29) Valoarea acestui dar este recunoscut îndată atunci când ne amintim că doar dacă suferim cu Cristos vom fi socotiți demni să împărțim cu El. Darul mărturiei Spiritului este valabil doar „dacă suferim cu adevărat împreună cu El.” — Rom. 8:16, 17

Însă suferind cu Cristos este total diferit de încercările și greutățile vieții cu care toți am fost mai mult sau mai puțin împovărați înainte de a veni la Domnul și de a ni se împărți cu dărnicie toate darurile Sale generoase. Acest contrast ne este prezentat de către Isus atunci când El a zis: „Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sânt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufl etele voastre. Căci jugul meu este bun și sarcina Mea este ușoară.” — Mat. 11:28-30

Învățătorul ne-a dat odihnă. Povara grijilor de care am fost apăsați și aproape zdrobiți a fost ușurată. Noi am aruncat poverile noastre asupra Domnului și El ne-a dat pace prin asigurarea că planul măreț de mântuire al lui Dumnezeu este soluția la toate problemele lumii precum și ale noastre. Nedumeririle noastre au fost rezolvate prin faptul că am acceptat voia Lui în locul planurilor noastre imperfecte și șovăielnice.

„Luați jugul Meu asupra voastră”, a zis Isus, „Căci jugul meu este bun și sarcina Mea este ușoară.” Jugul și sarcina Lui sunt ușoare fi îndcă El le împarte cu noi. Deoarece noi cunoaștem că El cu care am devenit împreună purtători ai jugului nicicând nu va permite ca sarcina să fie prea grea, și că noi niciodată nu vom fi zdrobiți sub greutatea sa; și atât timp cât El este întotdeauna lângă noi să ne ajute, noi avem odihnă, odihna credinței în El.

Nu suntem în necunoștință față de dușmanii noștri — lumea, carnea și Diavolul. Când acești dușmani se năpustesc asupra noastră ca un potop, ne-am teme și ne-am cutremura în fața lor, și probabil am cădea, dacă nu ne-am da seama de faptul că El este mai mare decât toate puterile îndreptate împotriva noastră. (Isa. 59:19) Cunoaștem că potopul tulburător al opoziției nu ne va acoperi. Deoarece făgăduința este că „Domnul stăpânește peste potop și Domnul stă ca împărat în veci (adică El are întotdeauna control deplin asupra situației). Domnul va da tărie poporului Său, Domnul va binecuvânta pe poporul său cu pace.” — Ps. 29:10,11

Daruri Viitoare Făgăduite

Noi nu doar am fost făcuți bogați prin darurile bogate ale lui Dumnezeu care chiar și acum sunt privilegiul nostru zilnic de a ne bucura, însă totuși sunt multe care vor urma. Aceste daruri viitoare vor rezulta într-o plinătate a bucuriei dincolo de capacitatea minților noastre limitate de a înțelege. Va

fi o participare împreună cu Cristos la bucuriile pe care El le-a primit atunci când a fost înălțat la dreapta Tatălui nostru Ceresc. În mod profetic, o anticipare a gloriei și bucuriei viitoare a Învățătorului sunt descrise în Psalmul 16:11 care spune: „înaintea feței Tale sânt bucurii nespuse și desfătări veșnice la dreapta Ta.”

Această slavă viitoare a fost mai întâi dată lui Isus prin făgăduință, și în rugăciunea către Tatăl referitoare la ucenicii Săi El a zis: „Eu le-am dat slava pe care Mi-ai dat-o Tu.” Și iarăși: „Tată, vreau ca acolo unde sânt Eu, să fie împreună cu Mine și aceia pe care Mi i-ai dat Tu, ca să vadă slava Mea, slavă pe care Mi-ai dat-o Tu.” — Ioan 17:22, 24

După înviere și glorifi care, Isus a confirmat această speranță a gloriei Bisericii Sale printr-un șir de promisiuni înregistrate în Apocalipsa, capitolele doi și trei. Această slavă este atât de mare, și implică atât de mult, încât nici un singur simbol sau metaforă n-ar fi adecvate să comunice minții noastre „lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc.” (1 Cor. 2:9) Cu adevărat, chiar cu ajutorul tuturor ilustrațiilor și făgăduințelor lui Dumnezeu referitoare la „nădejdea slavei” noi putem înțelege doar parțial — privind la ele „ca într-o oglindă în chip întunecos.” — Col. 1:27; 1 Cor. 13:12

Iată câteva dintre făgăduințele învingătorilor credincioși, acei care câștigă biruința, nu prin puterea lor, ci prin Cristos. „Fii credincios până la moarte,” a zis Isus, „și-ți voi da cununa vieții.” (Apoc. 2:10) „Celui care va birui îi voi da din mana ascunsă.” (Apoc. 2:17) „Celui care va birui și celui care va păzi până la sfârșit lucrările Mele, îi voi da stăpânire peste neamuri.” (Apoc. 2:26) „Și-i voi da luceafărul de dimineață.” (Apoc. 2:28) „Cel care va birui va fi îmbrăcat în haine albe.” (Apoc. 3:5) „Pe cel care va birui îl voi face un stâlp în templul Dumnezeului Meu.” (Apoc. 3:12) „Celui care va birui îi voi da să stea cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și M-am așezat cu Tatăl Meu pe scaunul Său de domnie.” — Apoc. 3:21

Când Isus era încă cu ucenicii, El cunoștea planurile Tatălui pentru ei de a fi asociați în slava viitoare a împărăției. El deci a promis: „Nu te teme, turmă mică, pentru că Tatăl vostru a găsit plăcere să vă dea împărăția.” (Luca 12:32) Tatăl Ceresc nu numai va da acest dar al slavei împărăției celor învingători, dar, precum ne asigură Isus, va fi o plăcere pentru El să facă acest lucru. Precum noi găsim bucurie în a da, tot astfel va fi o plăcere pentru Dumnezeul nostru să ne dea împărăția. Ce va însemna acest dar al

împărăției? Lui Isus, Tatăl Ceresc i-a promis: „Cere-Mi și-Ți voi da popoarele de moștenire și marginile pământului în stăpânire.” (Ps. 2:8) Precum am văzut, Isus a promis învingătorilor că și lor li se va da „stăpânire peste neamuri,” adăugând, „cum am primit și Eu de la Tatăl Meu.” — Apoc. 2:26-28

Într-o altă făgăduință către „turma mică”, Dumnezeu a zis: „La vremea îndurării Te voi asculta și în ziua mântuirii Te voi ajuta; Te voi păzi și Te voi da ca legământ cu poporul, să restabilești țara și să faci să fie împărțite moștenirile devastate; să spui prizonierilor: „Ieșiți!” și celor care sânt în întuneric: „Arătați-vă!” (Isa. 49:8, 9) Ce perspectivă minunată! Să ne gândim ce înseamnă să ni se dea privilegiul, autoritatea și puterea de a chema afară prizonierii morții, și de a le da ocazia să moștenească stăpânirea pierdută asupra pământului, stăpânirea care a fost devastată de către păcat și pedeapsa sa, moartea!

Ce Putem Să Dăm

Darurile Domnului pentru noi sunt cu adevărat mai multe decât pot fi numărate. Ele includ binecuvântările temporare de viață de care El știe că avem nevoie și cuprind toate aranjamentele minunate care au fost făcute pentru călăuza noastră, ajutorul și creșterea ca Noi Creaturi. Cât de adevărate sunt cuvintele lui Pavel, care a scris: „Și Dumnezeuul meu să îngrijească din plin de toate nevoile voastre, potrivit bogățiilor Sale, în slavă, în Hristos Isus.” — Fil. 4:19

Ce putem să facem ca răsplată pentru toate darurile lui Dumnezeu care se revarsă cu atâta dărnicie peste noi? Proverbele 23:26 răspunde: „Fiul meu,” zice Domnul, „dă-mi inima ta și să găsească plăcere ochii tăi în căile mele.” Dintr-un punct de vedere acest lucru pare a fi simplu de făcut; adică, să ne predăm inimile, încrederea, Domnului. Totul ce avem să dăm. Corpurile noastre sunt imperfecte și muritoare și noi nu putem da ceea ce este sub condamnare. Totul ce posedăm ne-a fost dat de către Domnul pe primul loc.

Dar noi putem să dăm Domnului inimile. Am fost creați agenți liberi cu principii morale, și Domnul nu ne va dirija gândurile. Noi le putem avea și folosi dacă de bună voie și din iubire, le predăm Domnului. Invitația, „dă-mi inima ta” este doar un alt mod de a exprima gândul unei predări depline Domnului și dedicării noastre de a-i face voia.

De binecuvântările temporare ale vieții se bucură și credincioșii și necredincioșii deopotrivă, darurile spirituale de neprețuit care ne sunt atât de scumpe devin ale noastre și ne putem bucura de ele doar pe baza unei predări depline voinței Divine. Este o predare zilnică a tot ce avem scump. Trebuie astăzi să predăm inimile Domnului și să le păstrăm pentru noi sau pentru alții mâine. Consacrarea este o predare zilnică, o cedare zilnică.

Pe lângă faptul că ne cere inimile, Domnul mai spune: „să găsească plăcere ochii tăi în căile mele.” Înainte de a ne preda inimile Domnului, noi am ales propriile noastre căi. Ne-am aranjat viețile pentru a ne satisface propriile interese. Însă acum, predând inimile Domnului, înseamnă să urmăm căile Sale și suntem călăuziți de ele. Căile Domnului sunt căile dragostei, exprimate prin faptul de a da. El ne dă hrană și îmbrăcăminte. El ne dă Spiritul Său cel Sfânt. El ne dă discernământ. El ne dă Cuvântul. El ne dă îngeri păzitori. El ne dă odihnă și pace. El ne dă făgăduințe ale slavei viitoare și onoarei în împărăție. El ne satisface toate necesitățile, temporare și spirituale.

Cel mai scump dar al Tatălui este Fiul Său preaiubit. Pentru că atât de mult a iubit lumea, pe tine și pe mine, (Ioan 3:16) încât a dat pe singurul Său fiu să fie ispășirea pentru păcatele noastre, și nu doar ale noastre, ci de asemenea pentru păcatele întregii lumi. (I Ioan 2:1, 2) Acesta, și toate darurile lui Dumnezeu, nu se pot răsplăti. Nimic nu-i putem da lui Dumnezeu ca să adauge la ceea ce El deja posedă, dar nici prin refuz nu putem să-l facem sărac. El dă, nu pentru o răsplată, ci deoarece El iubește. Acesta este marele exemplu pus înaintea noastră prin dărnicia Dumnezeului nostru.

Aceasta este calea lui Dumnezeu la care suntem chemați s-o urmăm. Este calea generozității, calea iubirii — o iubire care îndeamnă să dea, să predea, să sacrifi ce, să slujească, să servească, să binecuvânteze, să consoleze, să încurajeze. În îndeplinirea acestor lucruri Dumnezeu găsește plăcere, și făcându-le noi vom afl a cele mai mari bucurii și vom fi cât mai aproape de Dumnezeu.

Pavel l-a citat pe Isus ca spunând: „Este mai ferice să dai decât să primești.” (Fapte 20:35) Este un fapt mai binecuvântat, deoarece este a fi ca și Dumnezeu. Noi suntem binecuvântați din abundență prin darurile lui Dumnezeu față de noi; și prin aceea că ținem căile Sale de a da, și de a le

practica, darurile Sale devin chiar mai scumpe, fi îndcă le împărtăşim cu alţii.

Nici un dar al lui Dumnezeu nu este limitat. Ele sunt generoase şi bogate, însă bucuria de a le primi sporeşte odată ce le împărtăşim cu acei care sunt în necesitate. Aceasta este în special adevărat cu referire la cunoaşterea planului lui Dumnezeu care ne-a fost dată. Dacă păstrăm acest Adevăr, el va deveni banal şi îşi va pierde importanţa; dar dacă îl împărtăşim cu alţii, puterea sa inspiratoare în vieţile noastre va spori continuu.

Lumea are anumite ocazii pentru a da — Ziua Femeii, aniversări, Crăciunul şi altele. Darul dat la aceste ocazii aduce o binecuvântare celui care dăruieşte. Orice ocazie care presupune o manifestare a iubirii faţă de alţii ajută pentru a păstra fl acăra iubirii care pâlپایہ în inimile oamenilor. Cât de fericită ar fi lumea dacă spiritul iubirii şi dărniciiei ar fi principalul izvor al vieţii în fiecare zi!

Aşa este la Dumnezeu; şi când marele Său plan de mântuire va fi complet, şi întreaga omenire va fi restabilită pe deplin la sclipirea iubirii Sale, oamenii vor cunoaşte că chiar şi în decursul nopţii întunecoase de păcat şi moarte Dumnezeu a continuat să dea pentru ca ei să poată în cele din urmă trăi. Atunci ei vor cunoaşte scopul adevărat al celui mai mare dintre toate darurile, darul Fiului Său preaiubit. Şi dacă ținem căile Sale, noi, de asemenea, nu vom limita darul nostru nici într-o zi, sau zile, ci în fiecare zi, bucuroşi, vom împărtăşi cu alţii bogățiile darurilor lui Dumnezeu pentru noi.

Astfel vom continua să ne desfătăm în plăcerile Tatălui nostru Ceresc generos şi iubitor, Cel de la care vine „orice ni se dă bun şi orice dar desăvârşit.” — Iacov 1:17

NUNTA FIICEI DE ÎMPĂRAT

„Fiica împăratului este plină de strălucire înăuntrul casei împărătești; ea poartă o haină țesută cu aur. Ea va fi adusă la împărat, în haine de broderie.”
— Psalmul 45: 13, 14

Ca fi i deplin consacrați ai lui Dumnezeu, noi trăim într-un timp de sărbătoare. Este timpul probei fi nale, înainte de intrarea la sărbătoarea nunții ca membri ai miresei Fiului Tatălui nostru Ceresc, Împăratul universului — dacă vom fi considerați demni cu adevărat.

„Iată, mirele!” (Mat. 25:6) El este acum prezent, și prin credință noi privim înainte și vedem splendoarea nunții prin ușa deschisă, chiar așa cum scrie Ioan: „nunta Mielului a venit și soția Lui s-a pregătit!” — Apoc. 19:7

O Ilustrație Poetică

Atenția ni se atrage la una dintre acele ilustrații minunate prin care este zugrăvită în mod scriptural relația apropiată și scumpă dintre Cristos și Biserica Sa aleasă. Fie că este ilustrația Căpitanului și a ostașilor Săi; Păstorului și a oilor Sale; Învățătorului și a slujitorilor Săi; Mirelui și a miresei Sale; orice ilustrație a legăturii Domnului nostru cu Biserica adevărată își prezintă lecția valoroasă.

Ilustrația Mirelui și a miresei este foarte importantă, deoarece ne înfățișează viziunii mintale pe Domnul nostru, Fiul Împăratului, înălțat la dreapta lui Iehova pe tron, și Biserica în slavă, regina Lui, să fie asociată cu El în domnia glorioasă a Împărăției Milenare, și pentru veacurile care vor veni. Studiul acestor ilustrații variate a lucrurilor cerești este menit să înalțe cugetele Noilor Creații de la speranțele, scopurile și ambițiile pământești la lucrurile cerești. Precum este scris: „Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit și la inima omului nu sau suit, așa sânt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc” — suprem, adică cu toată inima, cugetul și fi ința. — 1 Cor. 2:9

Bucurii cerești

Bucuriile cerești aparțin Fiului Împăratului, Mielul lui Dumnezeu, și „miresei, soția Mielului.” (Apoc. 21:9) Acei care vor intra în această bucurie de nespus, trebuie să se conformeze credincios cu condițiile puse în Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu, dezvăluit acelor care acceptă jertfa, sau invitația, să devină mireasa lui Cristos. Aceștia, precum îndrumă psalmistul, trebuie să-și plece urechea. — Ps. 45:10

Veacul Evanghelic este pus deoparte în planul Divin pentru chemarea și dezvoltarea, probarea și încercarea „miresei”, care este alcătuită din 144000 de membri. (Apoc. 14:1) Împărăția este un premiu mare care Tatăl Îl oferă Fiului Preaiubit, și de acesta urmează să se bucure și Biserica glorificată, mireasa lui Cristos.

În Scripturi se dezvăluie că Dumnezeu alege o mireasă pentru Fiul Său, precum este ilustrat în cazul lui Avraam care alege o mireasă pentru fiul său Isaac prin intermediul slujitorului său Eleazar. Avraam reprezintă pe Dumnezeu, Tatăl Ceresc; Isaac, fiul său, ilustrează pe Fiul iubit al lui Dumnezeu; Eleazar, slujitorul lui, pe Spiritul Sfânt.

Isus a indicat că nimeni nu vine la Fiul dacă nu-l atrage, sau invită Tatăl. (Ioan 6:44) El face acest lucru prin Spiritul Sfânt care acționează în legătură cu Sfintele Scripturi. Prin influența sa sfântă noi am fost logodiți „cu un bărbat” ca să fim înfățișați „înaintea lui Hristos ca pe o fecioară curată.” (2 Cor. 11:2) Prin urmare, trebuie să avem respect față de această logodnă, sau angajament, și să ne menținem puritatea, dacă dorim ca la sfârșit să fim înfățișați Marelui slăvit, și să fim asociați cu El în marea domnie împărătească.

Rânduiala Nunții Evreiești

Actul logodnei după obiceiul evreiesc era serbat printr-un ospăț, la care mirele punea un inel pe degetul miresei alese. Inelul este un simbol al fidelității. Fiind fără capăt, și fiind pus pe deget, indica că contractul era unul obligatoriu, și nu putea fi încălcat fără consecințe grave asupra persoanei ofensate. Fidelitatea trebuie menținută.

Când Tatăl Ceresc ne cheamă, sau ne invită să ne consacram pe deplin, noi devenim logodiți cu Fiul Său. Se stabilește un contract, Dumnezeu pecetluindu-l cu Spiritul Sfânt. Aceasta semnifică că acceptarea noastră de către El ca mireasa în devenire a Fiului Său drag, angajându-ne să fi m credincioși legământului nostru chiar „până la moarte.” — Apoc. 2:10

După obiceiul evreiesc trecea un interval de timp, de obicei cam un an, între logodnă și nuntă. În această perioadă mireasa își broda sau împodobește rochia, se pregătea, ceea ce reprezintă cum mireasa logodită a Mielului trebuie să-și formeze caracterul necesar, să dezvolte roadele cerute ale Spiritului Sfânt, să câștige prin trudă, fi gurativ vorbind, numeroasele roade pe veșmântul ei de nuntă.

În decursul acestei perioade, mireasa aleasă evreică continua să trăiască la casa tatălui ei, precum mireasa logodită a lui Cristos, toată informația fi ind transmisă printr-un prieten de-al mirelui, ilustrând Spiritul Sfânt. Mireasa aleasă era chiar atunci considerată ca soție a viitorului soț, astfel se cerea fi delitate.

Esența întregului aranjament, totuși, consta în mutarea fi nală a miresei alese din casa tatălui ei în casa tatălui mirelui. Aceasta este o ilustrație cum mireasa logodită a lui Cristos va fi luată din casa tatălui ei — locuința adamică, sau comunitatea temporară pământească — în casa Tatălui mirelui, în locuința cerească, spirituală.

De fapt, Mirele nostru ceresc a zis: „Mă voi duce și vă voi pregăti un loc”, scumpa mea mireasă logodită, și după ce voi face acest lucru Mă voi întoarce la casa tatălui tău și te voi lua cu Mine în locuința pe care am pregătit-o pentru tine în timp ce te pregăteai — împodobindu-ți haina de nuntă cu roadele bogate ale Spiritului. — Ioan 14:3

Trăsătura specifi că a ținutei miresei consta în haina împodobită, ce constituia întreaga ei personalitate. Această haină era din in curat, ce reprezintă puritatea, dreptatea, și era brodată cu fi r de aur, simbolul naturii Divine. Ea mai avea ca podoabă o mireasmă aleasă — „Smirna, aloea și casia sânt veșmintele tale.” (Ps. 45:8) Mireasa mai era împodobită cu bijuterii, „Noul Ierusalim...”, gătită ca o mireasă împodobită pentru soțul ei.” — Isa. 61:10; Apoc. 21:2

Aranjamentul Măreț Al Împăratului

Scripturile ne dezvăluie cerințele cerute pentru a poseda această onoare nespus de mare de a deveni mireasa-aleasă a unicului Fiu născut al Regelui universului. De la început ne este cunoscut faptul că propria noastră dreptate este doar „haină mânjită”. (Isa. 64:6) Aceasta în nici un sens nu ne va duce la Împărat și nu ne va face prezentabili în prezența slavei Sale, sau acceptabili ca mireasă în devenire a Fiului Său iubit.

Prin urmare, El a creat o cale prin care a putut „să-Și arate dreptatea Lui în așa fel încât să fie drept și să îndreptățească pe cel care are credința în Isus.” (Rom. 3:26) Pentru aceștia El a pregătit, sau a rânduit o acoperire a imperfecțiunilor lor. Dumnezeu are privire perfectă și nu poate să privească fărădelegea sau imperfecțiunea în oricare grad al ei. Prin urmare, El cu îndurare i-a „îmbrăcat” pe aceștia cu „hainele mântuirii.” (Isa. 61:10) acoperindu-i cu „mantaua dreptății”. Meritul jertfei scumpe a lui Isus le este atribuit. Datorită acceptării noastre din inimă și credinței în acest merit, și în Isus ca Domnul și Răscumpărătorul nostru, nouă ni se atribuie dreptatea, astfel făcându-ne acceptabili. Apostolul Pavel a declarat: „nu având ca dreptate a mea,...ci pe aceea care este prin credința în Hristos, dreptatea care vine de la Dumnezeu prin credință.” — Fil. 3:9

Slava Împărăției Lui Cristos

Întreaga ilustrație este prezentată în mod minunat în Psalmul 45. Scriitorul inspirat descrie mai întâi grandoearea și măreția Mirelui ceresc. În viața Sa El a fost mai drept decât fi ii oamenilor, și favoarea Divină s-a revărsat de pe buzele Sale. Pentru că a iubit dreptatea și a practicat Adevărul și blândețea, Tatăl ceresc L-a înălțat mai presus de oricine dându-i un nume mai presus de orice nume. — Efes. 1:21

Unele trăsături ale acestei ilustrații sunt în viitor; deoarece în prezent Biserica nu este regină, nici de fapt mireasa Fiului Împăratului în haine strălucitoare. În decursul călătoriei sale pământești ea este fecioara „logodită” într-un tabernacol pământesc. Însă în curând, dacă va fi credincioasă, ea va avea un corp spiritual — la întâia înviere — și apoi, mireasa va fi plină de slavă înăuntru și pe din afară, îmbrăcată cu natura Divină, nemurire, precum este zugrăvită stând „cu aur de Ofi r.” — Ps. 45:9

„Ascultă, fi ică, vezi și pleacă-ți urechea.” (vs. 10), pentru că Eu, Iehova, te-am ales să fi i mireasa Fiului meu iubit. A mai fost făcută oare vreodată o propunere în căsătorie printr-o frază mai delicată și mai minunată? „Ascultă...și vezi” căci Eu te-am favorizat în mod special și mi-am îndreptat afecțiunea și dragostea asupra ta. Este „plăcerea mea să vă dau împărăția.” (Luca 12:32), să vă fac împreună moștenitori cu Fiul Meu; de aceea te-am ales să fi i mireasa Lui.

Dacă vei aprecia această invitație, această Chemare Înaltă, și „pleacă-ți urechea”, și uită „casa tatălui tău” (Ps. 45:10) — locuința lui Adam — punându-l pe Mire mai întâi în gândurile tale, „atunci împăratul îți va dori frumusețea” caracterului. — vs. 11

În prezent multe glasuri îi cheamă pe cei logodiți — patrie, plăcere, bogăție, artă, muzică, popularitate, învățături false. Marele nostru Adversar lucrează cu viclenie pentru a ne îndepărta de premiu, colaborând cu influențele pământești. Însă dacă logodnica ascultă, ea aude glasul Mirelui ei: „Fii credincios până la moarte și-ți voi da cununa vieții.” „Celui care va birui îi voi da să stea cu Mine pe scaunul Meu de domnie.” — Ioan 14:15; Apoc. 2:10; 3:21

În timp ce lumea ne invită să fi m atrași de plăcerile și speranțele ei, Domnul zice, ascultă și vezi că lucrurile vieții prezente sunt în cel mai înalt grad trecătoare.

Omenirea în general nu ascultă, și fi ind mai mult sau mai puțin absorbită de grijile acestei vieți și de înșelarea bogăției, ei nu fac voia lui Dumnezeu. Dar acei care la sfârșit vor constitui mireasa în slavă, ascultă și văd, și sunt călăuziți de învățătura de sus. Și ei continuă cu energie pe calea îngustă a jertfii care, prin harul Divin, duce la slavă, onoare și nemurire.

Adusă La Împărat

Ca Nouă Creație mireasa va fi îmbrăcată, la timpul potrivit, cu natura Divină. „Ea va fi adusă la împărat, în haine de broderie” —în haina albă pe care Domnul însuși a asigurat-o, „haina dreptății” pe care vor fi brodate, cu multă grijă, minunatele podoabele ale îndurărilor Divine. Și mare va fi bucuria în cer și pe pământ la intrarea ei maiestuoasă în regatul

Împăratului; cu adevărat „o moștenire nestricăcioasă și nepătată și care nu se poate veșteji.” — 1 Pet. 1:4

În mod inevitabil, mireasa lui Cristos, soția Mielului, trebuie să fie completă și glorifi cată înainte de a se împlini cuvintele din Apocalipsa 22:17: „Și Duhul și Mireasa zic: „Vino!” Și celui care îi este sete să vină; cine vrea să ia apa vieții fără plată!”

În alt loc Ioan Revelatorul face o descriere a soției Mielului într-un minunat limbaj simbolic: „Vino să-ți arăt mireasa, soția Mielului!” Și m-a dus, în Duh, pe un munte mare și înalt. Și mi-a arătat cetatea sfântă, Ierusalimul, coborând din cer de la Dumnezeu, având slava lui Dumnezeu. Lumina ei era ca o piatră preascumpă, ca o piatră de iaspis, cum este cristalul.” — Apoc. 21:9-11

Apocalipsa 21 redă o imagine minunată, amplă, simbolică a miresei, soția Mielului, Ierusalimul cel sfânt, și „Domnul Dumnezeu Cel Atotputernic și Mielul sânt templul ei.” (vs. 22) prin acest „templu” glorios, spiritual, invizibil — prin acest „cer nou” (vs. 1) — rugăciunile făcute lui Dumnezeu pentru împărăția pe pământ vor fi împlinite; miliardele de morți vor fi înviate, și împreună cu cei vii li se vor da o ocazie deplină și favorabilă să se conformeze cerințelor împărăției, astfel dobândind viață veșnică pe plan uman. Și apoi în veșnicie „moartea nu va mai exista. Nu va mai fi nici plâns, nici țipăt, nici durere.” — Apoc. 21:4

FĂGĂDUINȚE NESPUS DE MARI ȘI SCUMPE

„prin care El ne-a dat făgăduințele Lui nespus de mari și scumpe, ca prin ele să vă faceți părtași fi rii dumnezeiești, după ce ați fugit de stricăciunea care este în lume prin poftă. Căci în felul acesta vi se va da din belșug intrare în împărăția veșnică a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos.” — 2 Petru 1:4, 11

Acestea sunt expresii superlative — „făgăduințe nespus de mari și scumpe” și o intrare „din belșug...în împărăția veșnică a Domnului.” Mai sunt și altele care ne asigură că Dumnezeu „poate să facă nespus mai mult decât cerem sau gândim noi,” și „poate să vă umple cu orice har.” (Efes. 3:20; 2 Cor. 9:8) Multe declarații similare sunt înregistrate în Scripturi. În general ele sunt în armonie cu ceea ce Domnul și Tatăl Ceresc va revărsa asupra acelor care se încred în El. Salutarea Apostolului Petru la începutul scrisorii sale este „Harul și pacea să vă fie înmulțite”, celor „care au primit o credință...prin dreptatea Dumnezeului și Mântuitorului nostru Isus Hristos.” (2 Pet. 1:1, 2) Apostolul Pavel de asemenea utilizează expresii similare pentru a sprijini declarațiile referitoare la obținerea slavei.

Comparând necazurile noastre cu slava care o vom primi, Pavel spune: „Căci întristările noastre ușoare și de o clipă lucrează pentru noi mai presus de orice măsură o greutate veșnică de slavă.” — 2 Cor. 4:17

Prin Profetul Maleahi noi avem o făgăduință minunată. „Aduceți însă la casa vistieriei toate zeciuielile, ca să fie hrană în casa Mea; puneți-Mă astfel la încercare,” zice Domnul oștirilor, „dacă nu vă voi deschide zăgazarile cerurilor și dacă nu voi turna peste voi o binecuvântare care va da pe deasupra.” — Mal. 3:10

Tatăl nostru Ceresc dă cu mână largă. Măsura este încălcată, dă pe deasupra. Dragostea Sa nu are limită; harul Său nu are măsură; puterea Sa nu are hotare cunoscute de oameni. Din bogățiile nenumărate în Isus, El dă, El dă și iarăși dă. Isus a spus poporului că Dumnezeu este plin de îndurare și milă, „buni cu cei nemulțumitori și răi.” (Luca 6:35) El îi îndeamnă pe

urmașii Săi să fie tot astfel, „Fiți dar îndurători, cum și Tatăl vostru este îndurător.” — Luca 6:36

Petru declară că „Dumnezeiasca Lui putere ne-a dăruit tot ce privește viața și evlavia, prin cunoașterea Celui care ne-a chemat prin slava și virtutea Sa.” (2 Pet. 1:3) Nimic n-a fost uitat sau omis, pentru a împlini chemarea. „(cu scopul) care El ne-a dat făgăduințele Lui nespuse de mari și scumpe, ca prin ele să vă faceți părtași fi rii dumnezeiești, după ce ați fugit de stricăciunea care este în lume.”

Multe din aceste făgăduințe sunt condiționate. Petru spune: „Căci, dacă aveți din belșug aceste lucruri în voi, ele nu vă vor lăsa să fiți nici leneși, nici neroditori în ce privește deplina cunoaștere a Domnului nostru Isus Hristos.” Dacă veți avea din belșug aceste lucruri „nu veți aluneca niciodată.” (2 Pet. 1:8, 10) Și întrucât Isus a zis: „În aceasta Tatăl meu este preamărit: să aduceți roadă multă” (Ioan 15:8) Este de datoria tuturor urmașilor Săi să aducă roadă ca marele scop al lor, astfel încât să aibă intrare „din belșug...în împărăția veșnică a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos.” Și am dori să reflectăm asupra faptului ce anume caută Tatăl Ceresc să vadă în noi, și să ne încurajeze să obținem acele lucruri care-L vor slăvi pe El și ne vor pregăti pe noi pentru o intrare din belșug în împărăția cerească.

Făgăduințele date nouă de Dumnezeu și Domnul nostru cuprind orice trăsătură și aspect ale experiențelor noastre spirituale și temporare. Așa a fost cu patriarhii și profeții. Noi suntem îndemnați să luăm exemplul de urmat pe ei, care, prin credință și răbdare, moștenesc făgăduințele date lor. — Iacov 5:10, 11

Pentru mângâierea și încurajarea urmașilor lui Isus Cristos în decursul Veacului Evanghelic noi citim: „De aceea Dumnezeu, voind să arate cu mai multă tărie moștenitorilor făgăduinței nestrămutarea hotărârii Sale, a intervenit cu un jurământ, pentru ca,...să găsim o puternică încurajare noi, a căror scăpare a fost să apucăm nădejdea care ne era pusă înainte (în făgăduințe), pe care o avem ca o ancoră a sufletului, o nădejde tare și neclintită, care pătrunde dincolo de perdeaua *dinăuntru*, unde Isus a intrat pentru noi ca Înainte Mergător.” — Evr. 6:17-20

Să ne amintim câteva dintre sutele din aceste făgăduințe nespuse de mari și scumpe prin care devenim părtași naturii Divine, schimbați de la natură

umană la spirituală, realizând că însuși Dumnezeu este Autorul acestei mari schimbări, și lucrează în noi. „Potrivit voi Sale, El ne-a născut, prin Cuvântul adevărului, să fim ca cele dintâi roade ale Creaturilor Sale.” — Iacov 1:18

Oamenii credincioși din trecut au văzut multe dintre acestea din depărtare, aceste mari făgăduințe care avem privilegiul să le vedem în zilele noastre, multe dintre ele acum în curs de împlinire. Ca și patriarhii, ar trebui să fim îndemnați de ei și să-i îmbrățișăm, mărturisind că suntem străini și călători pe pământ. — Evr. 11:13

Dumnezeu i-a făgăduit lui Avraam: „te voi binecuvânta foarte mult și-ți voi înmulți foarte mult sămânța, ca stelele cerului și ca nisipul de pe țărmul mării...Toate popoarele pământului vor fi binecuvântate în sămânța ta.” (Gen. 22:17, 18) Apostolul în Galateni, referindu-se la această făgăduință, ne reamintește că Dumnezeu nu zice: „Și semințelor...ci una singură...care este Hristos.” „Și dacă sânteți ai lui Hristos, sânteți „sămânța” lui Avraam, moștenitori potrivit făgăduinței.” — Gal. 3:16, 29

„Căci Domnul Dumnezeu este un soare și un scut; Domnul dă îndurare și slavă și nu lipsește de nici un bine pe cei care umblă în neprihănire.” — Ps. 84:11

„dar cei care se încred în Domnul își înnoiesc puterea.” — Isa. 40:11

„Aruncă-ți sarcina asupra Domnului și El te va sprijini!” — Ps. 55:22

„Și Dumnezeul meu să îngrijească din plin de toate nevoile voastre, potrivit bogățiilor Sale, în slavă, în Hristos Isus.” — Fil. 4:19

„Tu vei ține în pace deplină pe cel care se sprijină pe Tine, căci se încrede în Tine.” — Isa. 26:3

Isus a făgăduit: „Cine vine la Mine nu va flămânzi niciodată și cine crede în Mine nu va înseta niciodată.” — Ioan 6:35

„Eu sânt Pâinea vie...Dacă mănâncă cineva din pâinea aceasta, va trăi în veac.” — Ioan 6:51

„Fii credincios până la moarte și-ți voi da cununa vieții.” — Apoc. 2:10

„Deși umblu în mijlocul strâmtorării, Tu mă reînsoști ețești...Domnul va sfârși ce a început pentru mine.” — Ps. 138:7, 8

„Căci El va porunci îngerilor Săi pentru tine, să te păzească în toate căile tale.” — Ps. 91:11

„În casa Tatălui Meu sânt multe locuințe. Dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus, căci Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Și dacă Mă voi duce...voi veni din nou și vă voi lua la Mine Însumi, ca acolo unde sânt Eu să fiți și voi.” — Ioan 14:2, 3

„Nicidecum n-am să te las, cu nici un chip nu te voi părăsi. Așa că putem zice plini de încredere, Domnul este ajutorul meu.” — Evr. 13:5, 6

„ce a făgăduit, El poate să și îplinească.” — Rom. 4:21

„Deci, fi îndcă avem astfel de făgăduințe...să ne curățim de orice întinăciune...ducând până la capăt sfințirea în frică de Dumnezeu.” — 2 Cor. 7:1

De ce suntem noi atât de înceți în a crede aceste cuvinte minunate de viață, bucurie, mângâiere și pace — aceste făgăduințe nespuse de mari și scumpe a moștenirii spirituale prezente? Fiți siguri, dragi frați, aceste făgăduințe nu sunt date să provoace o speranță vagă sau o iluzie viitoare. Ele sunt făgăduințe determinate ale lui Dumnezeu însuși pentru voi și pentru mine ca copii ai Lui ca să fiți mulțumiți de acel stimul durabil al suflului de a deveni Noi Creații în Isus Cristos. Noi devenim o Creație Nouă, nu stearpă sau nerodnică, ci desăvârșită și gata de o intrare din belșug în împărăție, împărăția cerească a Domnului și Mântuitorului Isus Cristos.

În primul Psalm, psalmistul ilustrează în mod minunat cum putem deveni desăvârșiți în Cristos. Psalmul este un elogiu al unei vieți evlavioase și ce îl poate face pe om temător de Dumnezeu, sau cu minte spirituală. Acesta se deschide cu o expresie de admirație pentru omul care duce o viață evlavioasă, continuând să descrie într-un mod simplu și captivant ce trebuie un astfel de om să evite, în ce el își găsește plăcerea, și cu ce se aseamănă el. Primul verset este cât de fericit, sau binecuvântat „este omul

care nu se duce..., nu se oprește pe calea celor păcătoși și nu se așează pe scaunul celor batjocoritori.” — Ps. 1:1

Prin acesta legile naturii suntenerate și el va primi cu bucurie și se va supune celei mai mici descoperiri din Cuvântul Dumnezeuului său. În această zi de instruire el va fi atât de fericit să-l primească pe Cristos încât el va găsi în El energia și sursa a toată iubirea.

Isus Cristos și Cuvântul Său va constitui legea ființei sale, și mintea și inima sa va gravita către Cuvântul lui Isus Cristos. În Domnul el va descoperi cântările de speranță, bucurie și pace continuă. „Își găsește plăcerea în Legea Domnului și zi și noapte cugetă la Legea Lui.” Un astfel de om este direct în grija marelui Agricultor. „El va fi ca un pom sădit lângă niște pâraie de apă,...a cărui frunză nu se veștejește.” — vs. 2, 3

Isus, utilizând ilustrația unui izvor de apă, dezvăluie expresii și observații similare ale vieții unui astfel de om. „din inima lui”, a zis Isus, „vor curge râuri de apă vie.” (Ioan 7:38) Isus i-a zis femeii din Samaria: „Dar oricui va bea din apa pe care i-o voi da Eu, în veac nu-i va fi sete; ci apa pe care i-o voi da Eu, se va face în el un izvor de apă, țâșnind în viață veșnică.” — Ioan 4:14

Un izvor de apă își aduce apele nu doar de la suprafață. Depinde de ploaie și de pâraiele naturale. Resursele sale sunt marile oceane. Și astfel acest om din Psalmul 1 își sustrage proviziile de viață de la Creator și împreună cu David putem spune: „Toate izvoarele mele sânt în Tine.” — Ps. 87:7

Poporului Domnului de astăzi i se atribuie cuvintele lui Pavel: „nu încetez să aduc mulțumiri pentru voi, amintindu-vă în rugăciunile mele”, a scris el, „ca Dumnezeuul Domnului nostru Isus Hristos, Tatăl slavei, să vă dea un duh de înțelepciune și de descoperire în cunoașterea deplină a Lui.” (Efes. 1:16, 17)

În timp ce mintea și inima sunt umplute și hrănite cu lucrurile lui Dumnezeu și a lui Isus Cristos, Domnul nostru, fiind conștiente de asemenea de binecuvântările vieții care îndată se vor revărsa asupra omenirii, viața în cel mai adevărat sens găsește o dezvoltare, sporire, o încolțire în ea însăși, găsindu-și expresie prin limbă.

Toate făgăduințele, aceste asigurări și făgăduințe nespuse de mari și scumpe din Cuvântul lui Dumnezeu, sunt produsul credinței — credință puternică și durabilă. Petru continuă referitor la făgăduințele prin care cineva poate fi părtaș naturii Divine, spunând: „De aceea, dați-vă și voi toată silința ca să uniți cu credința voastră virtutea, cu virtutea cunoștința; cu cunoștința, înfrânarea; cu înfrânarea, răbdarea; cu răbdarea, evlavia; cu evlavie, dragostea de frați; cu dragostea de frați, iubirea; Căci”, adaugă el, „dacă aveți din belșug aceste lucruri în voi, ele nu vă vor lăsa să fiți nici leneși, nici neroditori în ceea ce privește deplina cunoaștere a Domnului nostru Isus Hristos.” (2 Pet. 1:5-8) Și „În aceasta Tatăl Meu este preamărit”, a spus Isus, „să aduceți roadă multă.” — Ioan 15:8

Dragostea singură nu este suficientă pentru a asigura intrare din belșug în împărăție. Alte virtuți trebuie să fie menținute până la sfârșit. Pentru acest motiv, cât de necesar este să acceptăm cuvântul apostolului și să ne dăm toată străduința să ne dirijăm comportamentul vieții în dezvoltarea credinței cu aceste virtuți, depunând toate eforturile și credința de a răspunde la făgăduințele care Dumnezeu le-a dat în mod atât de măreț să ne ajute în acest scop.

Biblia este plină de exemple de credință spre folosul nostru. Avraam se manifestă admirabil în această privință. „Prin credință, Avraam, fi îndrăgostit să plece într-un loc pe care avea să-l primească de moștenire, a ascultat și a plecat fără să fi știut unde se ducea.” (Evrei 11:8) În împrejurări de deznădejde el a crezut cu speranță. „Prin credință, Avraam a adus jertfă pe Isaac, când a fost pus la încercare...socotind că Dumnezeu poate să-l învieze chiar și dintre cei morți; și, drept vorbind, *ca înviați din morți* l-a primit.” — Evr. 11:17, 19

Avându-l pe Avraam ca exemplul nostru de credință, să sporim, sau să intensificăm credința noastră cu tărie. Aceasta implică tărie a voinței, putere de rezistență, un element al caracterului în general admirabil. Noi avem nevoie de acesta în perioada timpurie în umblarea prin credință, și apoi de-a lungul căii noastre de peregrini. Aceasta sporește unicitatea scopului, deciziilor ferme de acceptare și rezistență, pe când „un om nehotărât...este....nestatornic în toate căile sale.” — Iacov 1:8

Daniel este un exemplu măreț de curaj și tărie. El și-a propus în inima lui să nu se întineze cu carnea și vinul împăratului. (Dan. 1:8) El a știut că scrierea a fost semnată de împărat că „oricine va înălța, timp de treizeci de zile, cereri

către vreun dumnezeu sau către vreun om” înafară de împărat, trebuia să fie aruncat în groapa cu lei. (Dan. 6:7) Știind acest lucru, Daniel intra în casa lui, și geamurile fi înd deschise, îngenunchea de trei ori pe zi și se ruga, și aducea mulțumiri înaintea lui Dumnezeu, cum făcea și mai înainte. — vs. 10

Să avem același spirit de încredere și liniște — neclintit, netulburat, puternic și credincios — precum l-a avut Daniel. Să stimulăm credința și tăria. Să îndrăznim a fi un Daniel; să îndrăznim a depune singuri rezistență; să îndrăznim a avea un scop ferm; și să îndrăznim a-l face cunoscut. „Ia seama și fi i liniștit; nu te teme de nimic și să nu ți se moaie inima.” — Isa. 7:4

Cunoștință

Petru ne îndeamnă să adăugăm la credința noastră, cunoștința. Cunoștința este întotdeauna deschisă pentru progres, și ea constituie o adunare de fapte. Cunoștința creștină este cunoașterea lui Dumnezeu, a Cuvântului Său, a scopurilor sale, precum acestea se relatează la noi care avem credință în El, și precum acele scopuri relatate se referă la lume. Pentru toți acei care acceptă Cuvântul lui Dumnezeu și făgăduințele nespuse de mari și scumpe aceasta înseamnă cunoștință spirituală, discernământ spiritual a ceea ce este înțelept, drept, adevărat în toate activitățile lui Dumnezeu, în special în devotarea noastră față de Dumnezeu și Cuvântul Său. — Ioan 7:17; 17:3

Apostolul Pavel a scris: „Fraților, nu fi ți copii la minte, ci la răutate fi ți prunci, dar la minte fi ți maturi.” (1 Cor. 14:20) El s-a rugat pentru toți sfinții în Cristos Isus din Filipi, „ca dragostea voastră să crească tot mai mult în cunoaștere deplină și în orice pricepere”, sau înțelegere, discernământ spiritual. (Fil. 1:9) Cunoștința este în mod sigur o virtute prețioasă și ar trebui sporită, dezvoltată spre folosul altora; însă cunoștința întrebuințată greșit cauzează repede eșecul posesorului său, și în cele din urmă duce la dezastru.

Solomon a fost un mare exemplu al cunoștinței; adică, în perioada timpurie, la încoronare. Iată răspunsurile sale: „Doamne, Dumnezeul meu...eu nu sânt decât un tânăr, nu știu să ies și să intru...Dă dar robului Tău o inimă pricepută, ca să judece pe poporul Tău, să deosebească binele de rău! Căci

cine ar putea să judece pe poporul Tău, așa de mare la număr!” Cererea aceasta a lui Solomon a plăcut Domnului.” (1 Împărați 3:7-10) Să menținem această umilință și blândețe a lui Solomon.

Înfrânare

Petru spune să adăugăm la cunoștință, înfrânare, sau „cumpătare”, acea virtute care îl ține pe cineva moderat, gentil, echilibrat. Pavel spune: „Blândețea voastră să fie cunoscută de toți oamenii.” (Fil. 4:5) Fiți blânzi, manifestând blândețe față de toți. (Tit 3:2) „Oricine se luptă la jocuri este supus înfrânării în toate lucrurile.” (1 Cor. 9:25) Pavel spune de asemenea: „Ci mă port aspru cu trupul meu și-l țin în stăpânire.” — 1 Cor. 9:27

Petru, în ultimii săi ani, a fost un exemplu și un model important pentru noi, în creșterea harului și în virtutea înfrânării. Este fi resc, ca om, el a fost un caracter straniu în multe privințe. Îl prezentăm atenției voastre pentru curaj și mângâiere. La început era energic, îndrăzneț, curajos; de asemenea a fost temător, încet în a înțelege, iute la vorbă; dar avea o sinceritate deplină. Toate aceste calități sunt atât de vizibile în viața sa timpurie. — Mat. 16:16, 22; 18:21; 19:27

Însă de la Cincizecime încoace, când Spiritul Sfânt al lui Dumnezeu i-a luat în posesie mintea și inima, Petru a făcut pași rapizi în cumpătare, înfrânare, curaj și fermitate, manifestând o sobrietate a credinței demnă de copiat. El era atunci un sfânt stabil, devenind un pastor al Bisericii, îndemnat la trăsături de caracter și calități ale minții, multe dintre care el cel mai puțin le-a practicat înainte de Cincizecime.

Să observăm îndemnul său: „Fiți sfi nți, căci eu sânt sfânt.” (1 Pet. 1:16) „Încingeți-vă coapsele minții voastre, fiți treji.” (1 Pet. 1:13) Împodobiți „omul ascuns al inimii, în frumusețea nepieritoare a unui duh blând și liniștit, care este de mare preț înaintea lui Dumnezeu.” (1 Pet. 3:4) Să căpătăm curaj prin faptul că Petru a fost o oglindă a noastră, și a fost împuternicit prin Spiritul și harul lui Dumnezeu să aibă victorie. Secretul succesului său a fost un devotament și o dragoste sinceră pentru Domnul său. Dacă vom avea aceleași trăsături de caracter, noi de asemenea vom avea victorie.

Răbdare

Petru mai departe spune să unim cu înfrânarea, sau să sporim, calitatea răbdării. Răbdarea este acel har care favorizează purtarea necazurilor cu calm și cu o fermitate luminoasă a minții. Răbdarea este puterea rezistenței. „necazul lucrează răbdare”. (Rom. 5:3) „Prin răbdarea voastră, vă veți câștiga sufl etele voastre.” — Luca 21:19

Iosif a fost un exemplu bun de răbdare. Iacov spune: „Frații mei, luați ca exemplu de suferință și de răbdare pe prorocii care au vorbit în Numele Domnului. Iată, noi numim fericiți pe cei care au răbdat. Ați auzit de răbdarea lui Iov și ați văzut ce sfârșit i-a dat Domnul, pentru că Domnul este plin de milă și îndurare.” — Iacov 5:10, 11

Iosif a așteptat mulți ani de când a fost vândut Ismaeliților până când l-a primit pe tatăl său la Faraon. Multele experiențe chinuitoare prin care a trecut el fără a se plânge, și cu milă și îndurare față de frații lui, vor servi ca un far de lumină pentru tot pământul de-a lungul zilei de judecată a lumii. Întâmplările din viața lui Iosif indică faptul că el a fost iubitor, băiatul tatălui, cu calități de afecțiune ale mamei sale față de acei pe care îi iubea. A fost fi resc pentru el să sufere, să tânjească după părinți, casă, și patrie, însă el a rămas răbdător.

Cu siguranță era în puterea lui să primească învoire de la curtea lui Faraon pentru a-și vizita casa, însă nu este nici o înregistrare de acest tip. El a fost acuzat pe nedrept și cu cruzime de către soția lui Potifar, trimis la închisoare, și a așteptat chiar până când au venit frații lui, și el îi cunoștea. El a păstrat tăcere timp de doi ani înainte de a se descoperi că el era fratele lor. (Gen. 45:6) În cele din urmă, asigurându-i pe frații săi de trădarea pe care au făcut-o, declarația sa a fost: „Dumnezeu m-a trimis înaintea voastră ca să vă păstreze o rămășiță pe pământ și ca să vă țină în viață printr-o mare salvare.” — Gen. 45:7

Evlavie

La răbdare, Petru îndeamnă să adăugăm evlavie. Aceasta permite celui care posedă o astfel de calitate prețioasă să examineze fiecare experiență din punct de vedere divin; să ocupe o poziție înaltă pentru discernământul fiecărei experiențe; să stea cu Cristos în locurile cerești. (Efes. 2:6) Cât de

des aflăm judecata noastră cu privire la oameni și la lucruri schimbată atunci când suntem astfel așezați. Cât de des al doilea gând a dezaprobat ceea ce a sugerat prima înțelegere a noastră a lucrurilor.

Când în piepturile noastre se întetește furtuna, să așteptăm a doua informație, mai sigură pe care o va da rațiunea prin glasul liniștit al conștiinței. Acei care posedă evlavie sunt înclinați spre pace și sunt împotriva confl ictelor. Ei sunt demni, drepți, măreți. Dacă te afl i mult timp în preajma lor, ești impresionat de influența lor și de frumusețea sufl etului lor. „Domnul Și-a ales pe cel care se teme de El.” — Ps. 4:3

Un exemplu este David, un om după placul lui Dumnezeu. Citim că David s-a comportat cu înțelepciune. (1 Sam. 18:5) Inima lui David îi bătea tare pentru că tăiasse un colț din haina lui Saul și el a spus: „Să mă ferească Domnul să fac împotriva domnului meu, care este unsul Domnului!” (1 Sam. 24:6) Respectul, dragostea și puterea responsabilității pentru părinții săi s-a manifestat foarte mult atunci când el a mers la regele Moabului și a zis: „Dă voie, te rog, tatălui meu și mamei mele să vină la voi până voi ști ce va face Dumnezeu cu mine...și ei au locuit cu el (cu împăratul) în tot timpul cât David a stat în cetățuie.” (1 Sam. 22:3, 4) Dumnezeu a fost cu David la luptă, în rugăciune, persecuție și regalitate. El a fost un tip al Bisericii, care sunt de asemenea exemple în adâncul inimii ale Fiului iubit al lui Dumnezeu.

Dragoste De Frați

Noi trebuie să adăugăm la evlavie, sau să sporim, dragostea de frați. Aceasta este o calitate, sau o caracteristică care posedă o înrudire cu altele, ca de exemplu în lucrurile spirituale se manifestă în afinitate de părtășie, adunare, grijă, preocupare, ca scut și ajutor. Pavel a fost unul dintre exemplele noastre pentru o astfel de virtute. Scrisorile lui Pavel sunt pline de frăție — grijă pentru toate Bisericile. (2 Cor. 11:28); plin de afecțiune pentru alții (Rom. 12:10); dorința lui ca dragostea frățească să continue (Evr. 13:1) — toate dovedesc credința și fiiditatea lui Pavel.

Dragoste

Și noi acoperim toate virtuțile cu iubire; acea virtute care la început a provenit de la Dumnezeu. Dumnezeu este iubire; o iubire care nu posedă

un alt stimul decât bine; o iubire care este jertfi toare, iertătoare, îndurătoare, făcând bine și detestând ceea ce este rău.

Cristos Isus, Domnul nostru, este exemplul, copia și modelul nostru. Dumnezeu, Tatăl nostru Ceresc, este Creatorul și Olarul care ne modelează viețile. „Căci cunoașteți harul Domnului nostru Isus Hristos, El, măcar că era bogat, S-a făcut sărac pentru voi, pentru ca, prin sărăcia Lui, voi să vă îmbogățiți.” (2 Cor. 8:9) Isus a fost îndemnat de iubire să facă acest lucru, precum este scris: „Dragostea lui Hristos...întrece orice cunoștință.” (Efes. 3:19) „cine rămâne în dragoste rămâne în Dumnezeu și Dumnezeu rămâne în el.” (1 Ioan 4:16) Despre Isus Cristos se spune: „fi îndcă iubea pe ai Săi,...i-a iubit până la capăt.” — Ioan 13:1

Aceștia, fraților, sunt izvorul credinței. Aceste virtuți fac ca credința cuiva să fie deplină în Cristos. Fără aceste virtuți, sau caracteristici, speranța la co-moștenire cu Cristos este vagă. Pavel ne îndeamnă să ajungem la starea de om matur în Cristos. (Efes. 4:13) Credința în făgăduințele nespuse de mari și scumpe necesită creștere până la maturitatea în asemănarea în Cristos pentru ca să ne fie asigurată o intrare din belșug în împărăția veșnică a Domnului nostru Isus Cristos.

Pentru ca credința să fie deplină, ea trebuie să-și manifeste roadele, sau faptele sale. Credința fără fapte este ca și o casă pustie. Este construită pe un fundament bun, situată în mod minunat, însă pentru a fi locuită ea are nevoie de mobilier; tot astfel este și cu credința noastră. Petru ne asigură că dacă aceste lucruri — aceste virtuți — vor fi în noi din belșug, nu ne vor lăsa să fi m nici leneși, nici neroditori. Acestea sunt virtuțile credinței care produc rod; adică, roadele caracterului, bogate în cunoștința Domnului nostru Isus Cristos.

„De aceea, fraților, căutați cu atât mai mult să vă întăriți chemarea și alegerea voastră, căci, dacă faceți lucrul acesta (uniți aceste calități la credință — care este rodul obținut prin însușirea făgăduințelor nespuse de mari și scumpe), nu veți aluneca niciodată; căci în felul acesta vi se va da din belșug intrare în împărăția veșnică a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos.” — 2 Pet. 1:10, 11

SFINȚIRE

„aceasta este voia lui Dumnezeu, sfințirea voastră.” — I Tesaloniceni 4:3

Aceste cuvinte sunt adresate Bisericii, sfinților lui Dumnezeu. Aceasta este voia lui Dumnezeu pentru poporul Său, dorința Lui, planul Lui — punerea completă deoparte de lume pentru El și serviciul Său — devotare totală față de El. Domnul are nevoie de o clasă sfințită pentru o poziție specială, și pentru o lucrare excepțională și foarte importantă. Când, prin harul Divin, ni se descoperă Chemarea Înaltă a lui Dumnezeu, incluzând vederile minunate ale slavei cerești, și lucrarea pentru a fi realizată atunci când Biserica glorifică câtă va fi cu Domnul ei, vedem că noi nu mai putem avea spiritul lumii.

Nu mai putem trăi pentru speranțele, scopurile și ambițiile lumești și trebuie să le jertfim pe acestea. Trebuie să fim despărțiți de acestea, precum leviții în pustie au fost despărțiți. (Deut. 18:1, 2) Nu doar trebuie să fim despărțiți de lucrurile pământești, ci despărțiți spre Dumnezeu, având o dorință mereu crescândă pentru părtășie cu El și pentru frumusețea sfințeniei Sale.

Cuvintele sfințire și consacrare, deși uneori se pot substitui, au o anumită diferență de semnificație. Cuvântul a se consacra are sensul de predare, o anumită măsură care a fost luată. Este predarea voinței noastre lui Dumnezeu. Cine nu s-a prezentat în acest fel Domnului, nu a făcut niciodată o consacrare adevărată. Cu siguranță nu este nici un pas mai necesar pentru a fi văzut cu claritate de către poporul declarat al lui Dumnezeu decât acesta, și nici unul mai necesar de a fi făcut clar pentru alții. Cuvântul sfințire nu doar conține reflecția acestei consacrări sigure și complete, ci de asemenea cuprinde ulterior procesul de transformare a caracterului, și pregătire pentru împărăția cerească. Acesta progresează tot mai mult în viața creștină până când caracterul este dezvoltat și ajuns la maturitate.

Două Părți Ale Sfințirii

Există o punere deoparte care are loc mai întâi. Domnul a zis poporului lui Israel: „Voi să vă sfi nțiți...Eu sânt Domnul care vă sfi nțesc.” (Lev. 20:7, 8) Aceasta ar fi punerea lor deoparte ca un proces, și Dumnezeu sfi nțindu-i ca o altă experiență.

Cu referire la chemarea Veacului Evanghelic, nici un om nu vine la Tatăl decât prin Fiul, și nici un om nu vine la Fiul dacă nu a fost atras de Tatăl mai înainte. (Ioan 14:6; 6:44) Mai întâi este atragerea Tatălui prin Cuvântul Adevărului, prin studiere personală a Scripturilor.

Dorința noastră de a răspunde și de a primi pe Domnul este doar primul pas ca răspuns la această atragere. Odată ce intrăm în calea creștină aflăm că aceasta este îngustă și grea. Din cauza aceasta, mulți se depărtează la această etapă timpurie. Acești oameni nu merg în chinul veșnic, precum învață crezurile. O astfel de învățătură este nescripturală și neadevărată.

Dumnezeu îndeosebi caută acum o clasă sfi nțită să fie „mireasa” lui Cristos. (Apoc. 21:2) Aceștia nu devin descurajați și afectați de îngustimea căii. Odinioară, probabil ne gândeam că acceptarea lui Isus includea toate cerințele pentru ca cineva să fie considerat un urmaș al Domnului.

Scripturile, totuși, învață că trebuie să înaintăm prin a face o consacrare deplină lui Dumnezeu. Noi ne sfi nțim, și El ne acceptă și ne pune deoparte pentru El. El ne dă semnul acestei acceptări în conceperea de Spiritul Său cel Sfânt. În curând începem să ne dăm seama că avem o minte nouă, o dispoziție nouă, o inimă nouă.

Această acceptare de către Tatăl este doar începutul lucrării adânci, de sfi nțire, și este voia Sa ca această lucrare să continue și să progreseze. Această lucrare de sfi nțire trebuie să ne influențeze mintea, mâinile, picioarele, ochii, urechile și limbile — tot ce avem — pentru a putea fi pe deplin folosiți de către Domnul. Voința este aceea ce se predă mai întâi, și voința include serviciul corpului nostru muritor.

Însă acest corp are tendințele sale naturale. Predarea voinței înseamnă că persoana va căuta să aducă orice gând, cuvânt și faptă în supunere față de voia lui Dumnezeu. Pentru ca voința să fie făcută sfântă este un lucru, și un

alt lucru este să aduci corpul și mintea pe deplin în acord cu această sfințenie a voinței. Voința este în noi, dar „puterea de a face binele” este problema. (Rom. 7:18) Voințele noastre nu trebuie doar să mențină această stare de sfințire, ci noi trebuie să sporim aprecierea voii Domnului pentru noi, și astfel să avem mai mult și mai mult din spiritul jertfei iubitoare a Învățătorului.

Această punere deoparte este prin Dumnezeu, deoarece ea este făcută prin aranjamentul Său. Ucenicii din vechime au fost lăsați să-l urmeze pe Isus, și au fost puși deoparte în sensul că doreau să cunoască și să facă voia Tatălui. Domnul nostru a dorit ca lucrarea instruirii Divine să continue în ei, precum este scris: „Toți vor fi învățați de Dumnezeu.” (Ioan 6:45) Isus s-a rugat ca ucenicii Lui să vină sub instrucția providenței Divine, care El a indicat că va veni prin Sfințele Scripturi.

Cuvântul Lui Dumnezeu

Isus, care a cunoscut și a iubit Cuvântul Tatălui, s-a rugat: „Sfințeste-i prin adevărul Tău: Cuvântul Tău este adevărul.” (Ioan 17:17) Aceasta este cheia spre procedura lucrării de sfințire. Direcția generală a vieții Domnului nostru în decursul misiunii pământești a fost: „Iată-Mă, (în sulul cărții este scris despre Mine), vin să fac voia Ta, Dumnezeule!” (Evr. 10:7) Este o mare onoare și privilegiu de a putea citi și înțelege Sfințele Scripturi, precum a putut Isus. Pe lângă acestea, noi acum avem Noul Testament. Acest Cuvânt Sfânt este o „candelă” pentru picioarele noastre și o „lumină” pe „cărarea” noastră. — Ps. 119:105

Cel care se consacră lui Dumnezeu nu are la început o cunoștință deplină a voinței Divine. El este ajutat mai departe de puterea Cuvântului descoperit, de mesajul Adevărului, iluminat minții sale prin Spiritul Sfânt. Dumnezeu lucrează în noi pentru buna Sa plăcere. El ne dă în cuvântul Său făgăduințe nespuse de mari și scumpe, de asemenea sfat și observație Divină.

Noi cu adevărat suntem născuți din nou, „nu dintr-o sămânță care poate putrezi, ci dintr-una care nu poate putrezi, prin Cuvântul lui Dumnezeu, care este viu și care rămâne.” (1 Pet. 1:23) Valoarea acestui Cuvânt inspirat este de asemenea descris în Efeseni 5:25, 26, „Hristos a iubit Biserica și S-a dat pe Sine pentru ea, ca s-o sfințească, curățind-o prin spălarea cu apă prin Cuvânt.”

Mințile noastre sunt deschise pentru a înțelege Scripturile și lucrurile necesare pentru noi în timp ce citim Cuvântul Tatălui nostru și aplicăm lecțiile nouă înșine. Noi astfel creștem în cunoștință, har și înțelegere, ca să putem fi folosiți în timpul prezent în serviciul Tatălui nostru, și în viitor de asemenea, dincolo de vâl, pentru binecuvântarea tuturor familiilor pământului.

Adevărul sfânt al lui Dumnezeu este o minunată putere de sfințire, și este foarte important ca să trăim „cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu.” (Mat. 4:4) Noi trebuie să căutăm și să ne hrănim din Cuvântul lui Dumnezeu în limpezimea lui, amintindune că crezurile și catehismele sectare sunt atât de multe încercări să învețe „porunci ale oamenilor.” — Mat. 15:9

Astăzi în jurul nostru sunt încercări rafinate și severe a credinței noastre sfinite. Acestea încearcă să ne îndepărteze de la condiția sacră a sfințirii. Aceste ispite trebuie să fie înlăturate, astfel nepunând la îndoială Cuvântul lui Dumnezeu. „Coiful mântuirii și sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu” (Efes. 6:17), este o parte vitală a armăturii minunate pe care Tatăl nostru o dă, și noi trebuie să ne îmbrăcăm cu toată armătura lui Dumnezeu, ca să putem sta împotriva vicleniilor Diavolului.

Prin har Divin, noi putem fi binecuvântați cu o cunoștință a Adevărului prezent, totuși în această stare minunată nu trebuie să încurajăm nici un sentiment de ușurință, satisfacție sau automulțumire. Mintea noastră trebuie mereu să fie trează „ca să vă amintiți”. — 2 Pet. 3:1

Mintea cea nouă, concepută de Spiritul Sfânt prin Cuvântul Adevărului se află întrun tabernacol pământesc fragil. Prin urmare, odată ce cunoaștem voia Domnului și multe făgăduințe nespuse de mari și scumpe, noi nu trebuie să fim neglijenți în a ne aduce totdeauna aminte nouă și altora de aceste lucruri. — 2 Pet. 1:12

Sub conducerea și binecuvântarea Marelui Secerător prezent, zidirea corpului lui Cristos este încă o lucrare de importanță vitală. Boabele de grâu încă se strâng, și sunt pregătite pentru grânarul ceresc, prin proclamarea și înfluența sfântă a Evangheliei adevărate precum se dezvăluie în Cuvântul lui Dumnezeu.

Prin Cristos Isus

Ca membri ai rasei decăzute, noi am fost născuți în păcat și formați în fărădelege. Noi nu am fost sfi nțiți la început, ci am fost fi i ai mâniei, ca și alții. Fără bogățiile harului Divin noi nu ne-am putea sfi nți, numai datorită faptului că jertfa corpului lui Isus, sacrifi ciul vieții Sale nealterate pentru noi a fost baza prin care putem deveni poporul sfi nțit al lui Dumnezeu.

Pavel a învățat: „Prin această voie am fost sfi nțiți, prin jertfi rea trupului lui Isus Hristos, odată pentru totdeauna.” (Evr. 10:10) Nici o măsură de consacrare nu ne-ar fi făcut pe noi poporul lui Dumnezeu, dacă, mai înainte de toate, baza pentru aceasta nu ar fi fost făcută în jertfa lui Isus. Jertfa Lui de răscumpărare a deschis calea. Meritul Său ne-a curățit și ne-a făcut admisibili Tatălui Ceresc.

Precum meritul lui Cristos a fost necesar pentru îndreptățirea noastră, tot astfel acceptarea noastră ca membri ai corpului Său, și ajutorul Său permanent, sunt esențiale pentru a ne face chemarea și alegerea sigure. Domnul nostru accentuează necesitatea continuării noastre sub îngrijirea Sa, spunând: „Rămâneți în Mine...După cum mlădița nu poate să aducă roadă de la sine, dacă nu rămâne în viță, tot așa nici voi nu puteți, dacă nu rămâneți în Mine...căci despărțiți de Mine nu puteți face nimic...Dacă rămâneți în Mine și cuvintele Mele rămân în voi, cereți orice veți vrea și vi se va da.” — Ioan 15:4-7

Atunci când ne prezentăm la consacrare, suntem după aceasta acceptați și concepuți de Spirit prin Cuvânt. Spiritul Adevărului ne inspiră și ne călăuzește pe calea cerească. Mai întâi ne-a arătat că am fost păcătoși, că aveam nevoie de un Mântuitor. Apoi a dezvăluit cum să ne înfățișăm lui Dumnezeu. Și după ce am făcut acești pași și am fost acceptați ca fi i ai lui Dumnezeu, ne-a condus pas cu pas spre plinătatea dimensiunii ca făpturi în Cristos.

Mersul Înainte

În timp ce sfi nțirea include partea noastră de consacrare deplină, de asemenea și partea lui Dumnezeu de acceptare, ea are, pe lângă acestea, un element de progres. Noi trebuie zilnic să creștem în sfi nțire. Noi trebuie să manifestăm acea condiție a consacrării continue a inimii în care vom dori

foarte mult Adevărul sfi nțitor, hrănindu-ne din el zilnic, și prin urmare vom crește puternic în Domnul și în tăria măreției Lui. Pentru a se dovedi adâncimea și sinceritatea sfi nțirii noastre, noi suntem disciplinați și probați de Dumnezeu. Dacă primim disciplinarea Lui, Tatăl nostru se va purta cu noi ca și cu niște fi i; și acest lucru este foarte minunat. — Evrei 12:5-10

Pe parcursul vieții noastre creștine trebuie să căutăm cât mai mult posibil să aducem orice gând, cuvânt și faptă în supunere față de Cristos. Nu trebuie să ne conformăm acestei lumi, ci „transformați” prin înnoirea minții noastre, ca să putem „înțelege care este voia lui Dumnezeu, cea bună, plăcută și desăvârșită.” (Rom. 12:2) În Tit 2:14 se explică faptul că Domnul Isus „S-a dat pe Sine Însuși pentru noi ca să ne răscumpere din orice fărădelege și să-Și curățească un popor care să fie al Lui, plin de râvnă pentru lucrări bune.” Noi dorim să ne supunem acestei lucrări de curățare.

„Deci, dacă cineva se curățește de acestea, va fi un vas de cinste, sfi nțit, folositor Stăpânului său, pregătit pentru orice lucrare bună.” (2 Tim. 2:21) Sub providența divină noi ne putem împotrivi mai puternic oricărei opoziții, putem lupta împotriva egoismului și păcatului. Încercările, totuși, vor veni conform gradului de credință înaintea Domnului, și a serviciului Său, pentru a vedea câte asalturi suntem în stare a suporta, cât de puternic putem să ne împotrivim doctrinei false, și câte din asalturile lumii, trupului și Adversarului dorim să suportăm fără a fi tulburați și înlăturați de la Adevăr.

Există forțe care se opun căii noastre în această viață privilegiată de sfi nțire. Noi luptăm nu doar „împotriva sângelui și cărnii, ci împotriva...stăpânitorilor acestei întunecimi, împotriva duhurilor răutății în locurile cerești.” (Efes. 6:12) „nu sântem în neștiință despre planurile lui (ale lui Satan).” (2 Cor. 2:11) Nici într-un caz nu trebuie să devenim ofensați de necazul sau persecuția care se iscă din cauza Cuvântului lui Dumnezeu. Întotdeauna trebuie să fi m veghetori ca să nu apară „îngrijorările veacului acestuia și înșelăciunea bogățiilor (care) înăbușă acest cuvânt” și să devenim neroditori. — Mat. 13:21, 22

Având sfi nțire credincioasă în Cristos Isus, dușmanii noștri pot fi „din casa” noastră (Mat. 10:36); sau „prietenul meu de aproape”, în care am avut încredere și care mânca din pâinea mea „și-a ridicat și el călcâiul împotriva

mea.” (Ps. 41:9) Noi putem simți că lucrătorii fărădelegii „își ascut limba ca o sabie, își aruncă vorbele lor amare, ca niște săgeți.” — Ps. 64:3

„Preaiubiților, nu vă mirați de prigonirea ca de foc din mijlocul vostru, care a venit peste voi ca să vă încerce, ca și cum vi s-ar întâmpla ceva neobișnuit; dimpotrivă, bucurați-vă, întrucât aveți parte de suferințele lui Hristos, ca să vă bucurați nespuse de mult și la descoperirea slavei Lui.” (1 Pet. 4:12, 13) „Ferice de cei prigoniți din cauza dreptății, căci a lor este împărăția cerurilor. Ferice va fi de voi când, din cauza Mea, oamenii vă vor insulta, vă vor prigoni și vor spune tot felul de lucruri rele și neadevărate împotriva voastră! Bucurați-vă și săltați de veselie, pentru că răsplata voastră este mare în ceruri; căci tot așa au prigunit pe prorocii care au fost înainte de voi.” — Mat. 5:10-12

Noi trebuie să avem tăria scopului și a intenției în timp ce mergem înainte spre premiul Chemării Înalte a lui Dumnezeu în Cristos Isus, deoarece vom fi făcuți părtași ai lui Cristos dacă ținem începutul credinței noastre cu fermitate până la sfârșit. Noi trebuie să suferim greutatea ca buni ostași ai lui Isus Cristos. (2 Tim. 2:3), și „Fii credincios până la moarte și-ți voi da cununa vieții.” „Păstrează ce ai, ca nimeni să nu-ți ia cununa.” „Celui care va birui îi voi da să stea cu Mine pe scaunul Meu de domnie.” — Apoc. 2:10; 3:11, 21

Lumina Lumii

Isus a fost sfințit și trimis în lume pentru binele întregii rase umane. (Ioan 10:36) Urmașii săi adevărați, membri ai corpului Său, sunt puși deoparte pentru același scop măreț. Isus s-a rugat: „Cum M-ai trimis Tu pe Mine în lume, așa i-am trimis și Eu pe ei în lume. Și Eu Însumi Mă sfințesc pentru ei, ca și ei să fie sfințiți prin adevăr. Și Mă rog nu numai pentru ei, ci și pentru cei care vor crede în Mine prin cuvântul lor, ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine și Eu în Tine; ca și ei să fie una în Noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis.” — Ioan 17:18-21

Isus a declarat: „Eu sunt Lumina lumii” (Ioan 8:12; 9:5), și ucenicilor El le-a zis: „Voi sunteți lumina lumii.” (Mat. 5:14) Urmașii credincioși ai lui Isus au înțeles clar că adevărata Evanghelie a împărăției trebuie să fie predicată în toată lumea ca o mărturie pentru toate popoarele. (Mat. 24:14) Ei de

asemenea apreciază pe deplin că asupra acestor vești bune lumea este încă un loc întunecos.

Învățăături greșite, nescipturale, incluzând chinul veșnic, sunt încă răspândite, și au ca rezultat multă confuzie. Oamenii sunt lăuntric dezorientați și zadarnic înfricoșați. Aproape este imposibil pentru ei să scape de „teamă” insuflată de învățăturile oamenilor. (Isa. 29:13) Acest spirit de eroare și teamă, în loc de realizare a sfințirii, împiedică un devotament total față de Dumnezeu și închinarea adevărată la El, care, precum a declarat Isus, trebuie să fie „în duh și în adevăr.” (Ioan 4:23) Neînțelegerea caracterului lui Dumnezeu, sau a trăsăturilor fundamentale ale planului Său măreț de mântuire, face dificilă sfințirea adevărată.

Posedarea Adevărului aduce cu ea o mare responsabilitate. Trebuie noi să ne dovedim credincioși lui? Trebuie să manifestăm Tatălui aprecierea noastră adâncă față de bunătatea Sa iubitoare prin aceea că ne-a oferit cunoștința mesajului Său minunat de mântuire, planului Său măreț cu timpurile și sezoanele? Domnul caută pe acei care sunt curajoși pentru cauza Lui, pentru dreptate, și pentru Adevăr. Dacă ne vom dovedi nedemni, noi nu vom fi potriviți pentru împărăție.

Cât de sincer și cu câtă grijă sânguincioasă trebuie să dăm atenție cuvântului ce ni se vorbește. Să fiți credincioși în proclamarea Evangheliei adevărate, spunând cuvintele pe care Domnul ni le-a pus în gură, fie că alții le ascultă sau le evită, fie că credința noastră ne aduce favoare sau defavoare din partea celor din jurul nostru. Să vorbim întotdeauna Adevărul cu blândețe și iubire, lăsând rezultatele în mâna Domnului Isus prezent, Secerătorul Șef.

VIAȚA ASCUNSĂ

„Căci voi ați murit și viața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu.”
— Coloseni 3:3

În epistola apostolului către sfinții și frații credincioși în Cristos la Colose, El abordează subiectul sfințeniei într-o manieră destul de liberă și particulară, însă de ajutor pentru toți acei care doresc să-și desăvârșească consacrarea față de Domnul cu credință și biruință. În primul verset al acestui capitol Pavel se exprimă în felul următor: „Deci, dacă ați fost înviați împreună cu Hristos, căutați lucrurile de sus, unde Hristos stă la dreapta lui Dumnezeu.” Adică, să vă înălțați gândurile și speranțele spre lucrurile de sus, lucruri care sunt cerești, și să căutați să locuiți în speranță și gând unde este Cristos, la dreapta lui Dumnezeu.

Pavel utilizează un gând similar scriind fraților efeseni. El (Dumnezeu) „ne-a înviat împreună și ne-a pus să stăm împreună în locurile cerești.” (Efes. 2:6) Prin aceste declarații suntem îndemnați să ne însușim cetățenia cerească, și făcând astfel să ne însuflăm aspirațiile cerești, sau spirituale, și să ne fi xăm speranțele pe lucrurile de sus, nu pe cele de pe pământ.

Afecțiunile noastre sunt importante pentru noi. Ele sunt o dispoziție a minții care este îndreptată spre anumite obiecte, sau spre persoane. Ele sunt de asemenea simțăminte ale inimii, și prin urmare o stare de simț, de prietenie față de altul, de bunăvoință, de atașament afectuos, iubire și simpatie, precum apostolul iarăși sugerează: „fiți plini de afecțiune unii pentru alții.” — Rom. 12:10

Noi ne gândim „la cele de sus, nu la cele de pe pământ, căci voi ați murit și viața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu.” (Col. 3:2, 3) Aceste două declarații par a fi contradictorii, însă nu sunt dacă s înțelege corect. Suntem „morți” ca ființe umane în sensul că ne-am depus umanitatea ca jertfă, și dacă suntem ascunși cu Cristos în Dumnezeu suntem Noi Creații concepute de spirit (2 Cor. 5:17). Prin credință suntem socotiți „morți” cu Cristos la consacrare. De atunci am făcut legământ de sacrificiu să ne

schimbăm viziunea asupra vieții, de la eul nostru la Dumnezeu, și de atunci înainte să căutăm să facem voia Lui în toate căile noastre. — Rom. 12:2; 6:11

Viziunea noastră asupra vieții este acum veșnică. Noi încă suntem aceeași persoană, dar cu un scop schimbat în viață. Această schimbare ne face o persoană nouă și diferită în caracter, sau personalitate. Schimbarea este spre dreptate, adevăr, pace și iubire pentru Dumnezeu și pentru Isus Cristos Domnul nostru, și pentru toți acei care au același scop în viață. „Dar cei care sunt ai lui Hristos Isus și-au răstignit fi rea păcătoasă” cu aspirațiile și dorințele sale decăzute. — Gal. 5:24

Care, atunci, este responsabilitatea noastră ca Noi Creaturi în Cristos? Mai întâi este să îngropăm — să dăm morții — înclinațiile noastre pământești, sau „omul...cel vechi”, precum declară Pavel. (Rom. 6:6) În al doilea rând trebuie să educăm, să cultivăm și să creștem până la maturitate „omul cel nou, creat după chipul lui Dumnezeu, în dreptatea și sfințenia adevărului.” — Efes. 4:24

Doar pentru „omul cel nou” este speranța pentru o viață viitoare și aceea speranță depinde de creșterea în Cristos în toate lucrurile. (Efes. 4:15) Nu poate exista viață viitoare pentru „omul cel vechi.” Scripturile declară: „cei care sunt ai lui Hristos Isus și-au răstignit fi rea păcătoasă.” Viața care acum o trăim ca Noi Creaturi în Cristos, o trăim prin credință. Această viață nouă este în armonie cu Dumnezeu, și doar din cauza propriei necredințe există pericol de nimicire a ei.

„Astfel, deci, preaiubiții mei,...duceți până la capăt mântuirea voastră, cu frică și cutremur. Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi și vă dă, după buna Sa plăcere, și voința și înfăptuirea.” (Fil. 2:12, 13) Noi trebuie să „lucrăm” cu Dumnezeu pentru a cunoaște cu certitudine ce este, cu ajutorul lui Dumnezeu, ceea ce avem de împlinit. În acest capitol apostolul ne dă instrucțiuni clare și sfaturi utile pentru această lucrare.

Noi suntem în luptă cu omul nostru cel vechi. Pavel a scris: „De aceea, dați morții mădulele voastre care sânt pe pământ.” (Col. 3:5) „(dezbrăcați-vă) de omul cel vechi cu faptele lui.” (vs. 9) Marile favoruri, care Dumnezeu deja ni le-a acordat, nu ne scutesc în nici un mod de aceste probleme — mai curând contrar — și ar trebui să fi m atenți să nu le permitem să ne

ademenească în închipuiri zadarnice. Pavel a prevenit: „Astfel, deci, cel căruia i se pare că stă în picioare să ia seama să nu cadă.” — 1 Cor. 10:12

Să dublăm eforturile în a ne curăța de orice întinăciune a cărnii. (2 Cor. 7:1) Procedând astfel vom demonstra intenția adevărată a inimii și vom fi ajutați în formarea caracterului. Aceasta este responsabilitatea noastră personală. Prin urmare să căutăm să facem așa cum ne povățuiește Apostolul Pavel; adică, să ne îmbrăcăm cu omul cel nou. (Col. 3:10) Să ne străduim zilnic, ca „niște aleși ai lui Dumnezeu”, cu toată sinceritatea și demnitatea, să ne îmbrăcăm cu „o inimă plină de îndurare, cu bunătate, cu smerenie, cu blândețe, cu îndelungă răbdare. Îngăduiți-vă unii pe alții...Iar peste toate acestea, îmbrăcați-vă cu dragostea, care este legătura desăvârșirii. Pacea lui Hristos...să stăpânească în inimile voastre; și fiți recunoscători. Cuvântul lui Hristos să locuiască din belșug în voi...Și orice faceți cu cuvântul sau cu fapta, sa faceți totul în Numele Domnului Isus, mulțumind prin El lui Dumnezeu Tatăl.” — Col. 3:10-17

Când toți cei aleși ai lui Dumnezeu trăiesc în așa mod, și astfel își exprimă personalitatea lor ca Noi Creații, ce familie fericită este! Ea reprezintă unirea, viața împărtășită, de care ne bucurăm acum cu alții din familia lui Cristos în care este un Cap, un spirit, o speranță și o viață. Este, cu adevărat, o anticipare a unei vieți mai depline care ne așteaptă. (1 Ioan 3:1-3) „Când Se va arăta Hristos, viața noastră, atunci vă veți arăta și voi împreună cu El în slavă.” (Col. 3:4) Între timp, să împodobim „omul ascuns al inimii” cu ceea ce este nepieritor, cu un „duh blând și liniștit, care este de mare preț înaintea lui Dumnezeu.” — 1 Pet. 3:4

Este încurajator să cunoaștem și să ne dăm seama că Dumnezeu, Domnul nostru, și toți sfinții îngeri, sunt mult interesați în bunăstarea noastră ca Noi Creaturi. Orice ajutor bun și potrivit este făcut pentru a ne ajuta să avem succes. Totuși chestiunea existenței noastre continue este responsabilitatea noastră personală. Doar acela care „va răbda până la sfârșit”, va fi mântuit. — Mat. 24:13

Viața Ascunsă A Credinței

Viața ascunsă este o viață a credinței. „Și cel drept va trăi prin credință.” (Evr. 10:38) „Și fără credință este cu neputință să fi m plăcuți Lui (Dumnezeu).” (Evr. 11:6) Prin urmare fără credință nu poate exista o viață

ascunsă. Apostolul spune: „Am fost răstignit împreună cu Hristos și trăiesc...dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc prin credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine.” — Gal. 2:20

Ceea ce a fost adevărat la Apostolul Pavel este tot atât de adevărat și la noi. Credința în Isus Cristos ne-a dat îndreptățirea, o condiție de a fi împăcat cu Dumnezeu. Credința în Fiul lui Dumnezeu ne-a dat viață, viața ascunsă de care acum ne bucurăm, ca rezultat al consacrării noastre lui Dumnezeu. — Rom. 5:1

Viața Ascunsă A Sfințeniei

Fără sfințenie citim că „nimeni nu va vedea pe Domnul” (Evr. 12:14) Isus a zis că cei cu inima curată „vor vedea pe Dumnezeu.” (Mat. 5:8) Apostolul Ioan spune: „oricine are nădejdea aceasta în El, se curățește, după cum El este curat.” (1 Ioan 3:3) Și acei care se bucură de o viață ascunsă nu sunt din lume. (Ioan 17:16) Deci ei evită toate legăturile inutile cu ea, în special tot ceea ce se crede că împiedică viața lor de credință. Pavel a îndemnat: „leșiți din mijlocul lor și despărțiți-vă de ei.” — 2 Cor. 6:17, 18

Noi avem simpatie pentru lume și așteptăm timpul stabilit când vom avea privilegiul de a distribui binecuvântările lui Dumnezeu omenirii suferinde. Între timp, ne străduim să ne califi căm pentru această onoare căutând adevărul în părțile launtrice — dreptate, evlavie, sfințenie. Strădania noastră este de a preamări pe Dumnezeu în toate lucrurile și să ne conformăm chipului Fiului Său drag. — Rom. 8:29

Noi căutăm să practicăm iubirea, simpatia, răbdarea, credința și toate acele trăsături de caracter reprezentate în Domnul. Acele virtuți, a spus Petru, nu ne vor lăsa să fi m „nici leneși, nici neroditori în ce privește deplina cunoaștere a Domnului nostru Isus Hristos.” (2 Pet. 1:6-11) Toți acei care vor hrăni viața ascunsă, toți acei care caută să umble cu Dumnezeu și să păstreze legătura cu El și cu Fiul Său drag, precum prietenul discută cu un prieten, vor găsi că ei fac astfel doar cu condiția sfințeniei inimii.

Atât timp cât cineva va nutri vreun lucru nepotrivit, sau se va deda voluntar în orice păcat cunoscut, el ridică un zid de separare între el și Tatăl său de care se atașase. „Ochii Tăi sânt așa de curați că nu pot să vadă răul și nu poți

să privești răutatea.” (Hab. 1:13) Viața ascunsă poate prospera doar printr-o supunere deplină lui Dumnezeu, în armonie cu legămintele noastre de consacrare.

Viața Ascunsă A Rugăciunii

Este de neconceput a ne gândi că putem să ne bucurăm pe deplin de aceste adevăruri scumpe care le studiem, afară de rugăciune. Am remarcat cum făgăduințele atribuite rugăciunii sunt atât de sigure? „Până acum, nați cerut nimic în Numele Meu; cereți și veți primi, pentru ca bucuria voastră să fie deplină.” (Ioan 16:24) „În orice lucru, aduceți cererile voastre la cunoștința lui Dumnezeu.” (Fil. 4:7) Aceste lucruri ar trebui să ne încurajeze să „stăruim în rugăciune.” (Rom. 12:2) Cu adevărat întreaga noastră viață ar trebui să fie una de rugăciune. „Rugați-vă neîncetat”, spune apostolul în 1 Tes. 5:17.

Sunt, precum știm, anumite condiții să fie luate în considerație cu privire la rugăciune. Poate fi o rugăciune a credinței. Ea poate fi oferită în modul indicat de Dumnezeu, în Numele lui Isus. (Ioan 16:24) Ea trebuie să fie supusă voii lui Dumnezeu și este remarcabil că Dumnezeu pare a favoriza în mod special rugăciunile private. „Ci tu, când te rogi, intră în cămara ta, încuie-ți ușa și roagă-te Tatălui tău, ...și Tatăl tău care vede în ascuns, îți va răsplăti.” (Mat. 6:6) Copiii lui Dumnezeu au dreptul să se roage și li s-a promis dinainte că răspunsul le este asigurat. Așa precum credința este adevărată și constantă, tot astfel rugăciunile noastre ar trebui să fie fierbinți și continue pentru a fi acceptate.

O Viață De Încredere

Viața ascunsă a Noii Creații este de asemenea una de încredere totală. Copiii lui Dumnezeu se străduiesc să persevereze de-a lungul direcției căii lor, neîngroziți de lucrurile din jurul lor, netulburați de evenimentele vieții, exercitând o încredere fermă în providența călăuzitoare a Tatălui lor Ceresc, dându-și seama că ei singuri nu pot face nimic. (Ioan 15:5) În același timp, știind că toate lucrurile sunt posibile la Domnul, ei sunt un popor sincer și de încredere, „Simplu crezând Domnului, pe calea viforului, trecându-mi pregătirea, Isus e încrederea mea.” — Cântările Mileniului nr. 170.

„Simplu crezând” este posibil copiilor dragi ai lui Dumnezeu datorită descoperirii Lui Însuși față de ei prin cunoașterea Cuvântului Său. Ei Îl cunosc pe EL în care au crezut și sunt convinși că El poate să păstreze ceea ce ei I-au încredințat în acea zi. De aici ei se încred implicit în El. — 2 Tim. 1:12.

Bazăta Pe Iubire

Viața ascunsă este bazată pe iubire. Și această iubire trebuie să fie o iubire dreaptă. Dacă dragostea noastră de Dumnezeu este bazată doar pe ceea ce sperăm să primim de la El în schimb, se arată foarte clar că dragostea noastră este, în principiu, o dragoste de sine și nu o dragoste de Dumnezeu. Pe când, dacă Îl iubim fără măsură pentru că El este Dumnezeu, atunci va fi plăcerea noastră să-L cunoaștem pe El, să-I facem voia Sa, și să-L preamărim. O astfel de iubire va duce la viață veșnică; pe când, o dragoste de sine poate duce la moarte. Deci cea mai adevărată dragoste de sine este exprimată în dragostea supremă pentru Dumnezeu. — I Ioan 4:19; 3:16.

Viața noastră este ascunsă cu Cristos în Dumnezeu deoarece Dumnezeu ne iubește. Viața noastră deja este unde Dumnezeu near putea avea — ascunși cu Cristos. Chiar și acum noi cunoaștem ceva despre efectul vieții ascunse care duce la bucurie și plăcere, altfel necunoscute. Noi găsim experiențe înălțătoare, nobile, de pace, bucurie și fericire despre care lumea nu cunoaște nimic. — Ioan 17:13; 14:27.

Supunere Deplină

Ascunși, protejați în brațele unei iubiri fără margini și a unei puteri infini nite, noi dăm tot ce-i al nostru lui Dumnezeu și luăm totul de la EL, ca fi i dragi, dorind să lăsăm pe Tatăl nostru Ceresc să ne călăuzească în totul; dorind să avem puțin sau mult cum El vede potrivit; dorind să cunoaștem și să nu cunoaștem; dorind să mergem sau să stăm; dorind să ne așezăm sau să ne ridicăm; să tăcem sau să vorbim; dorind să fi m onorați sau dezonorați; să fi m în culmea bucuriei sau în valea plângerii; să fi m ceva sau nimic, precum Dumnezeu voiește.

O Viață De Luptă

Apostolul îi îndeamnă pe acei care se bucură de o viață ascunsă să se îmbrace „cu toată armătura lui Dumnezeu” ca ei să poată „sta împotriva uneltirilor diavolului”. Căci lupta noastră nu este împotriva sângelui și cărnii, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor acestor întunecimi, împotriva duhurilor răutății în locurile cerești.” (Efes. 6:11, 12) Tot ce este în legătură cu vechea noastră natură este opus vieții ascunse „Căci fi rea păcătoasă pofteste împotriva Duhului și Duhul împotriva fi rii păcătoase; și acestea sunt opuse unul altuia, ca să nu faceți ceea ce ați voi.” — Gal. 5:17.

Ce luptă hotărâtă este, în timp ce ne străduim să ducem mântuirea noastră cu frică și cutremur! (Fil. 2:12) Nu trebuie să ne luptăm numai cu dorințele cărnii, ci pe deasupra cu ademenirile lumii, care uneori par să vină asupra noastră cu cât căutăm să le evităm. Apoi sunt înșelăciunile Adversarului care încearcă să ne prindă în mreajă. Uneori par a ne dezorienta. Totuși Dumnezeu, care este mai mare decât toți dușmanii noștri, ne iubește. El ne-a dat făgăduințe nespuse de mari și scumpe pentru încurajarea noastră, pentru a contrabalansa înșelăciunile din jurul nostru (1 Pet. 3:4) „Dar tu, sufl et al meu, liniștește-te, în Dumnezeu, căci în El este nădejdea mea”. — Ps. 62:5.

Viață De Colaborare

Noi trebuie să colaborăm cu Domnul și cu poporul Său, sau serviciul nostru nu va fi acceptabil. Nu este pentru noi să determinăm limita serviciului nostru, sau lucrarea pe care o facem, dar totul trebuie să fie făcut spre slava lui Dumnezeu Tatăl nostru. Atitudinea noastră trebuie întotdeauna să fie de așteptare în liniște, sinceră, ca să putem învăța să cunoaștem ce El ar dori ca noi să facem, în ce mod, și timpul când trebuie să fie făcut. Isus a fost marele nostru exemplu în aceasta, deoarece El întotdeauna a căutat să placă Tatălui în ceea ce spunea, în ceea ce făcea, și ceasul pentru ca aceasta să fie realizată. — Ioan 2:4; 12:33. Doar în acest mod putem spera să evităm toate înclinațiile și toate gândurile de sine în slujba noastră. Să recunoaștem și să ținem minte faptul că noi înșine nu putem face nimic. (Ioan 15:5) Pentru a fi umpluți cu spiritul Său este necesar să fi m doar vase goale, deoarece numai în acest mod putem spera să avem o colaborare acceptabilă cu Dumnezeu „Ce lucru ai pe care să nu-l fi primit?” — 1 Cor.

4:7. Este bine să ne reamintim aceste lucruri din când în când și astfel să ne menținem cu inima întreagă pentru tot ceea ce Dumnezeu vrea ca noi să facem servind scopurilor Sale și unul altuia. Toți acei care sunt astfel uniți cu Dumnezeu în Cristos Isus trebuie să se aștepte să aibă dovezi de aflare sub influența Spiritului Sfânt și să-și dea seama că viața lor este ascunsă în Cristos în Dumnezeu. „Ferice de poporul al cărui Dumnezeu este Domnul” — Ps. 144:15.

Să privim acestea din alt punct de vedere. Pentru fericirea și succesul în slujba noastră pentru Domnul este necesar ca serviciul făcut altora acum sau în viitor să fie în armonie cu ceea ce noi însușim de la Marele nostru Învățător. Isus a dezvăluit aceasta ucenicilor Săi când a descris rodnicia viței, vița adevărată, și ramurile sub îngrijirea Vierului. Contează nu ceea ce facem, ci ceea ce primim de la Dumnezeu. Să nu uităm acest principiu al vieții adevărate de la Dumnezeu. Dar ce este în privința vieții și speranței viitoare? Este aceasta: „Când Se va arăta Hristos, viața noastră, atunci vă veți arăta și voi împreună cu El în slavă”. — Col. 3:4.

Manifestări

O manifestare a vieții ascunse este pronunțată într-o dragoste profundă pentru Biblie ca sursa vieții spirituale, inspirație și odihnă. „Cuvintele pe care vi le-am spus eu sunt duh și sunt viață”. — Ioan 6:63; Matei 4:4. O altă manifestare poate fi observată într-o dragoste fierbinte pentru frați. (1 Pet. 1:22; 1 Ioan 3:16) Dacă cineva are lipsă de aceasta trebuie să-și dea seama că îi lipsește un element foarte important. „Căci cine nu iubește pe fratele său, pe care-l vede, cum poate să iubească pe Dumnezeu pe care nu-L vede?” — 1 Ioan 4:20. O altă manifestare poate fi văzută în suferințele noastre pentru dreptate, Isus a zis: „În lume veți avea necazuri” - Ioan 16:33. Nici un copil adevărat, devotat lui Dumnezeu nu scapă de nici un fel de necaz. Toți cei care trăiesc cu evlavie în Cristos Isus vor fi persecutați. (2 Tim. 3:12) Fiecare trebuie să îndure suferințe ale minții precum și necazuri ale trupului, care sunt necesare ca inima naturală degradată să devină curățită și acceptabilă lui Dumnezeu. Credința este încercată și se învață lecții prețioase numai atunci când lipsește sprijinul uman. Cu siguranță acei care posedă viața ascunsă au necazurile și ispitele lor deosebite, și ca și toate ispitele atacul se face mai întâi asupra intelectului, prin gând sau percepție. Exemplul nobil al Domnului nostru în pustie trebuie să ne ajute să vedem importanța împotrivrării la acest punct „Împotriviți-vă Diavolului

și el va fugi de la voi” (Iacov 4:7). De câtă durere a inimii, necaz, vom fi scutiți dacă am urma exemplul Domnului!

Când apostolul spune „voi sunteți morți” el nu are în vedere că suntem morți în mod literal, într-asa o stare încât să nu putem păcătui. Cel „care va birui” va câștiga cununa dacă va învinge ispita. — Apoc. 3:21.

A fost sugerat că cu cât viața este mai sfântă cu atât mai aspre sunt ispitele. Satan ne va face să păcătuim dacă va putea. Să ținem minte că Domnul este cu noi și nu ne vom întoarce la el în zadar. Domnul este credincios! El nu va îngădui ca să fi m „ispitiți peste puterile” noastre „ci, împreună cu ispita, va pregăti și ieșirea din ea, ca s-o puteți suporta.” (1 Cor. 10:13) Rugăciunea ne aduce ușurare de o clipă, dacă nu salvare totală. Sunt foarte puțini, poate nimeni, deveniți puternici în credință care să nu fi trecut prin încercări aspre.

Altă manifestare, sau dovadă de posedare a vieții ascunse, va fi dorința permanentă de a evita o cunoaștere temeinică a lumii. Noi trebuie să căutăm să realizăm o linie de conduită modestă, retrasă, urmând instrucțiunile și exemplul Mântuitorului nostru. Viața noastră este o carte sigilată, însă nu și la acei care o împărtășesc cu noi. Dumnezeu îi cunoaște pe ai săi, și aceasta este de ajuns.

„Dacă Mă iubește cineva, va păzi cuvântul Meu, și Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni la el și ne vom face locuința împreună cu el.” (Ioan 14:23) Această experiență este o senzație omenească cunoscută doar aceluia care sunt morți și viața lor este ascunsă cu Cristos în Dumnezeu. Și apoi, „Hristos în voi”, spune apostolul este „nădejdea slavei.” — Col. 1:27

Bucuria, pacea și odihna credinței sunt niște comori atât de prețioase încât martiriul devine neînsemnat în comparație cu faptul de a fi cu Domnul, având parte de gloria, onoarea și serviciul Său; gândul despre când va veni El a fost stimulul și plăcerea umblării noastre prin credință. Făgăduințele nespuse de mari și scumpe, puterea lor susținătoare, harul Tatălui Ceresc, și supravegherea tuturor afacerilor, vor desăvârși biruința. Când Se va arăta Cristos, viața noastră, veți fi și voi cu El în slavă.

Începutul vieții ascunse va înainta în cele din urmă până la o realizare completă. Atunci „înaintea feței Tale” vor fi „bucurii nespuse și desfătări

veșnice la dreapta Ta.” (Ps. 16:11) Va fi sfârșitul oricărei lupte, desăvârșirea tuturor speranțelor noastre, și primirea celui „nume nou.” Aceasta va însemna realizarea acelei cântări minunate din Cântarea Cântărilor. Va fi descoperirea acelei comori ascunse, pentru care unii și-au vândut totul pentru ca s-o obțină, cumpărând câmpul în care aceasta era ascunsă. Va fi completarea locuinței lui Dumnezeu însuși. Va fi cea mai mare senzație a miresei în devenire — „ospățul nunții Mielului” (Apoc. 19:9), și cununa vieții, cu acea mare asigurare că totul ce are sufl are acum îi va aduce laudă lui Iehova!
